

NIEUWE AVONTUREN

Lord Lister

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EEN DRAMA IN DE TROPEN

N° 2340

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een Drama in de Tropen

HOOFDSTUK I

EEN KAPITALE LEGERORDER

Het was ongeveer elf uur in de ochtend, en de liften in de grote hal van het pas herbouwde Astor Hotel te Londen, suisdan onafgebroken op en neer, sommigen met een vervaarlijke snelheid, die hen in een oogwenk naar hoger sferen bracht, anderen traag als boemeltreintjes, die op elke verdieping stopten en geprefereerd door oudere lieden.

De statige portier was op zijn post, stralend van gouden versierselen, en trots als een pauw op zijn uniform, de gerant kwam af en toe een kijkje nemen en nu en dan zag men een kelner door de brede deur met spiegelruiten van de grote eetzaal komen.

Die portier was maar niet zo de eer-

ste de beste. Hij heette Jack Bunce, hij was agent van politie geweest, hij had aan de oorlog deelgenomen in de gelederen van de stoottroepen, en, na gewond te zijn, als fouragemeester, hij sprak vier talen, en had dus het volste recht, met zichzelf ingenomen te zijn, wat hij dan ook was. Zijn fiere houding en zijn arendsblikken gaven te kennen, dat hij zich eigenlijk als de voornaamste persoon van het gehele hotel beschouwde, slechts een heel klein beetje onder de directeur, en zeker op gelijke voet staande met de gerant.

Hij ging er prat op, dat er maar heel weinig aan zijn aandacht ontging, en zo kon het dan ook niet anders, of er kwam onmiddellijk beweging in zijn

groot lichaam, toen hij de draaideuren zag rondwentelen, en een voor een, vier heren te voorschijn zag treden, met een weinig overdreven zorg gekleed, en die door zijn scherp oog onmiddellijk werden herkend als leden van een of ander Latijns ras, Spanjaarden, Roemenen, Italianen, en misschien, maar dit achtte hij toch onwaarschijnlijk, Fransen.

Zodra zij alle vier binnen waren, vormden zij een fluisterend groepje, spraken blijkbaar in hun eigen taal, waarna een hunner zich afzonderde, op de portier toetrad, en in tamelijk goed Engels, ofschoon met een duidelijk buitenlands accent zei:

— Pardon, portier, wij hebben hier een afspraak met senior Henry Caruthers. Hij zou ons om elf uur ontvangen, voor een belangrijke conferentie.

Nu had mijnheer Jack Bunce, als rasechte Schot, een ingeboren, en meestal slecht gefundeerde afkeer van alle zuidelijke volken, maar tevens was hij een man van de praktijk, en hij wist heel goed te onderscheiden. De zoëven genoemde naam werkte als een toverspreuk, die alles ophelderde, alles vergat, en uitzichten opende op niet onaanzienlijke foaien. Vreemdelingen die vroegen naar Henry Caruthers behoorden met enige onderscheiding te worden behandeld.

Want Caruthers was een man van invloed, van geld, en van een hoge positie. Inderdaad hij vertegenwoordigde een van de allergrootste wapenfabrieken, welke Engeland bezat, die van Cockerill. Misschien zou mijnheer Bunce minder van Cockerill hebben geweten als hij niet in de oorlog had meegevochten en dus geruime tijd had omgegaan met een van de producten van die fabriek, de uitstekende stengun, welke in zijn handen een dodelijk en nimmer falend wapen was geweest.

Hij maakte dus een correcte buiging en antwoordde dat inderdaad Sir Henry Caruthers een paar minuten tevoren was aangekomen, en de heren gaarne verwachtte in de kleine conversatiezaal op de derde verdieping, speciaal bestemd voor dergelijke zakengesprekken,

waarbij de ene zowel als de andere partij op geheimhouding gesteld was.

— Mag ik uw naam weten, mijnheer? vroeg Bunce, aan de heer die hem had aangesproken.

— Ik ben Pablo Gonzalez uit Mexico City, antwoordde de ander kortaf. Mijnheer Caruthers kent mijn naam en verwacht mij.

Bunce hief zijn met goud versierde arm op, en onmiddellijk kwam er uit de verste hoek van de vestibule een knopenjongen toeschieten, en stond kaarsrecht en onbeweeglijk voor de machtige heerser der vestibule stil.

— Deze heren naar spreekkamer 31 beval Bunce kortaf. De heren worden verwacht.

Verder bemoeide Bunce zich niet meer met het viertal, en vestigde nu zijn aandacht op de brievenbesteller, die zoëven met een uitpuilende lederen postzak, de treden van het terras was opgekomen. Het behoorde tot zijn taak, die brieven te verdelen over de ontelbare vakjes, ieder voorzien van een kamernummer, en zo kon hij dan ook slechts vluchtig waarnemen, dat er bijna tegelijk met de besteller een rijzig, elegant gekleed heer was binnengetreden, die de weg in het hotel uitstekend scheen te kennen, en goede benen moest hebben, daar hij de liften links liet liggen, in de letterlijke betekenis van het woord en rustig de grote trap begon te bestijgen.

De vier Mexicanen echter, hun landaard zal de lezer nu wel duidelijk geworden zijn, traden, op het voetspoor van de knopenjongen, een der liftkooien binnen, die bijna aanstonds omhoog schoot, en met een korte, trillende ruk stilhield op de derde verdieping. De liftdeur veerde open, de piccolo wipte naar buiten, en liep de met een brede, dikke looper beklede gang bijna geheel ten einde, totdat hij stilstond voor een deur waarop de bestemming en het nummer van de kamer te lezen waren.

Hij klopte, deed de deur op een kier open, vroeg de naam van de bezoeker, en diende deze met luide stem aan.

De kleine gids gooide de deur wijd open, zij stapten zwiingend een groot,

helder verlicht vertrek binnen, de deur ging zacht achter hem dicht, en zij waren alleen met de vertegenwoordiger van een der machtigste wapenfabrieken van Europa, die alleen maar een Krupp, en dan nog slechts zoals deze voor de oorlog was, als haar meerdere behoefde te erkennen.

De vertegenwoordiger van Cockerill, Henry Caruthers, was een jaar of vijf en veertig, maar reeds zo kaal als een biljartbal, met zeer lichte wenkbrauwen, die nauwelijks zichtbaar waren, een rond op de eerste aanblik goedmoedig, bijna onnozel gelaat, maar waarin twee grote, staalgrijze ogen schitterden, die duidelijker dan zijn ronde wangen en zijn zachte huid, wezen op zijn eigenlijk karakter.

Hij nam zijn bezoekers snel maar blijkbaar met grote aandacht op, terwijl hij een paar stoelen aanschoof, en begon onmiddellijk:

— Het verheugt mij, heren, dat gij mannen van de klok blijkt te zijn. Ik wil u niet ontveinzen dat ik het op het ogenblik zeer druk heb, en er dus prijs op zou stellen, als wij spoedig tot een vergelijk konden komen. Uw telegram, u houde het mij ten goede, was in tamelijk vage bewoordingen vervat en bood weinig houvast.

Er verscheen iets als een glimlach om de dunne lippen van Gonzalez, toen hij met een licht schouderophalen opmerkte:

— De zaak waarvoor wij komen, gebod ook een grote mate van voorzichtigheid, mijnheer Caruthers. Het zal u aanstonds duidelijk worden, dat ik niet anders kon of mocht handelen.

— Terzake dan, heren. Neem plaats, als ik u verzoeken mag. Gij rookt zeker?

Hijzelf was voor een grote, van glanzend ebbenhout vervaardigde tafel zonder kleed gaan zitten, waarop schrijfbehoeften stonden en waarop zijn eigen aktentas lag, benevens enige losse papieren en brieven, die hij blijkbaar, wachtend op zijn bezoekers, had doorgelezen, en schoof Gonzalez nu een kistje sigaren toe.

De Mexicanen bedienden zich, en toen de rook van de dure sigaren, Cockerill

was er goed voor, omhoog kronkelde, hernam Caruthers, wiens scherpe ogen bijna geen ogenblik het gelaat van Gonzalez loslieten:

— Wat ik weet is het volgende, gij vormt met uw vieren een soort van comité, dat naar Engeland is gekomen in opdracht van... de partij, die op dit ogenblik in Mexico het gezag in handen tracht te krijgen. Gij wilt twintigduizend geweren kopen...

— Pardon, als ik u in de rede val, senior, zei Gonzalez haastig. Het zou mij spijten, als bij u de mening zou postvatten, dat gij wapens zoudt moeten leveren aan rebellen. Dat zou misschien tegen uw principes indruisen.

Caruthers bestudeerde de as van zijn sigaar, en antwoordde met een flauw glimlachje:

— Het is voor een wapenfabriek als de onze heel moeilijk, uit te maken wie rebellen zijn of niet, mijnheer Gonzalez. Wij maken geen politiek, wij maken geweren. Wij matigen ons geen oordeel aan in hetgeen de bewoners van een ander land believen te doen. Natuurlijk zijn er grenzen, die in geen geval overschreden mogen worden.

— Ieder geval moet op zichzelf beschouwd worden. Zullen wij ons niet liever bij de zaak bepalen? Gij wenst twintigduizend legergeweren van ons te kopen, met bijbehorende munitie, dat wil zeggen duizend schoten per geweer. Ik heb u immers goed begrepen?

— Volkomen, antwoordde Gonzalez, weer met datzelfde eigenaardige glimlachje om zijn lippen. Maar ik acht mij verplicht u te zeggen waarvoor die wapens moeten dienen. Het moet u bekend zijn, dat in mijn vaderland zekere groepen der bevolking op een afschuwelijke wijze onderdrukt worden.

— Ik weet het, mijnheer.

— Welnu, in hun midden heeft zich een partij gevormd, die vastbesloten is, ten koste van alles een einde te maken aan die onduidelbare onderdrukking, aan de knevelarij van onschuldigen, aan de vernederingen, welke de katholieke priesters moeten ondergaan. Er wordt, om het kort te zeggen, een waar schrikbewind uitgeoefend.

— Ik weet het, ik weet dat alles, mijnheer, viel Caruthers de Mexicaan vrij ongeduldig in de rede. Ik keur dit verzet goed, en als ik dat zeg, spreek ik zeker in de geest van mijn werkgevers, wier godsdienstige overtuigingen u zeker wel bekend zullen zijn.

— Juist omdat zij mij bekend zijn, wendde ik mij tot Cockerill, antwoordde Gonzalez langs zijn neus. Er zijn dus principieel geen bezwaren tegen, ons die twintigduizend geweren met munitie te verkopen?

— Geen principiële, en ook geen andere bezwaren, mijnheer Gonzalez, antwoordde Caruthers laconiek. Ik herhaal nogmaals, dat onze firma, binnen zekere grenzen, geheel afzijdig wenst te blijven, en zich niet wil bemoeien met politiek of andere overtuigingen van haar afnemers.

— Zo mag ik het horen. En nu de prijs?

— Wanneer gij de partij ineens afneemt, kosten onze geweren acht pond per stuk. Wat de munitie betreft, daarvan kan ik u thans geen prijsopgave doen. Morgen echter kan ik u de prijs van de geweerpatronen voor het door u gewenste model mededelen.

— En hoe zijn de betalingscondities?

— De helft van de koopsom bij de order bevestiging, de andere helft bij levering aan boord van het schip.

— Zij behoeven niet aan boord van een schip geleverd te worden, merkte Gonzalez op met een haast, die Caruthers even verwonderd deed op zien. Het is ons voldoende, als de kisten met de wapens aan een door ons op te geven adres worden gebracht. Voor de verdere doorzending zullen wij zelven wel zorgdragen. De zaak is, uw schepen, die op Zuid Amerika varen, rekenen een buitengewoon hoge vracht, en wij geloven de zending op een goedkopere wijze...

Caruthers hield zijn lichtgrijze, doorringende ogen strak op de Mexicaan gericht. Nu speelde om zijn lippen een eigenaardig lachje, en het was alsof hij inwendig ergens om moest grinniken. Zijn stem had echter haar gewone, rustige klank behouden, toen hij onverschil-

lig opmerkte, en daarbij zijn rechterhand ophief:

— Geef u geen moeite, mijnheer Gonzalez. Uw redenen laten ons onverschillig. Gij kunt elk adres opnoemen, in welke kustplaats van Engeland gij ook verkiest, en de kisten zullen daar op tijd aankomen, zodat gij ze in ontvangst kunt nemen.

Hij raadpleegde zijn horloge en stond op, terwijl hij zijn papieren bijeenzocht.

— Hebt gij soms nog iets te vragen? vroeg hij, zonder de Mexicaan aan te zien ditmaal.

— Nog slechts dit. Ik ken de geweren van Cockerill en behoef ze dus niet eerst te keuren. Rest nog de vraag, wanneer de zending ter aflevering gereed kan zijn.

— Binnen een week, antwoordde Caruthers onmiddellijk. De aanmaak van de nodige munitie echter zal een halve maand in beslag nemen, tenminste wanneer gij duizend patronen per geweer verlangt.

— Vijfhonderd is voldoende. Althans voorlopig, antwoordde de Mexicaan.

— Dan nodig ik u uit, als het kan, reeds overmorgen de overeenkomst te komen tekenen op ons kantoor in Oxfordstreet.

Caruthers had zijn hoed genomen, klemde zijn portefeuille onder de arm waarin hij zijn papieren had geborgen, maakte een ietwat stijve buiging voor de vier Mexicanen, en had het volgende ogenblik het vertrek verlaten.

De deur was reeds lang dicht, toen Gonzalez, die zijn metgezellen een voor een met een veelbetekenend glimlachje had aangekeken, tenslotte opmerkte:

— Ik geloof dat wij niet zoveel omslag hadden behoeven te maken. Die Engelsen zijn voor alles zakenlieden. En misschien had Caruthers ons de geweren evengoed willen verkopen, als wij hem dadelijk hadden bekend, waar ergens hun eigenlijke bestemming lag. Maar voorzichtigheid is altijd aan te raden. Ik geloof dat wij hier een prachtige onderneming op touw hebben gezet. Op ieder geweer een winst van minstens vier pond. Een fortuintje voor ieder van ons. En nu een borrel bea-

den in het restaurant op de gunstige afloop.

Op hun beurt verlieten nu de vier Mexicanen, zacht onder elkaar pratend en lachend, het vertrek, en liepen over de brede, dikke loper naar de liftkooi.

Juist toen zij daarin stapten, ging

de deur van kamer 32, grenzend aan kamer 31, geruisloos open, en de elegant geklede heer, die een kwartier tevoren de trap was opgegaan, trad te voorschijn, sloot de deur, stond even stil om een sigaret aan te steken en liep toen met zachte, veerkrachtige schreden op zijn beurt de gang af.

HOOFDSTUK II

OP HET SPOOR DER WAPENSMOKKELAARS

De elegant geklede heer moest een paar minuten op een lift wachten, daar het verkeer hiermede juist op dit ogenblik zeer druk was, en toen hij de vestibule bereikte was er van de Mexicaanse zaakgelastigden, of wat zij dan anders mochten wezen, geen spoor meer te ontdekken.

De heer ging langzaam naar buiten, keek even rond, wenkte een der talrijke taxi's, die steeds te vinden zijn in de nabijheid van een groot hotel, en stapte een ogenblik later in de auto, welke hem na een rit van omstreeks twintig minuten afzette voor een restaurant in Soho. De heer rekende af met de chauffeur, die dadelijk weer wegreed, maar het restaurant scheen toch niet het doel te zijn van zijn rit, want hij liep langzaam verder, nadat hij een enkele blik naar binnen had geworpen, totdat hij, een paar honderd meters verder, ingehaald werd door een jonge man, die blijkbaar tot zijn zelfde stand behoorde, en die zwiingend naast hem mee wandelde, totdat beiden een brede, stille dwarsstraat bereikten, waar op dat moment zo goed als geen verkeer was.

Toen pas begon de jongeman te spreken, en vroeg, terwijl hij zijn heldere, blauwe ogen onderzoekend op het gelaat van de ander vestigde, dat strak en nadenkend stond:

— Welnu, was hij er, Edward?

— Neen, Charles, luidde het antwoord. De man, wien mijn komst in het Astor Hotel gold, is niet gekomen,

en mijn tocht was dus nutteloos, althans wat hem betreft.

— Hoe bedoel je dat? vroeg de metgezel van de langgezochte gentleman-dief, John Raffles, nieuwsgierig en ook wel een weinig ongerust.

— Wel, het toeval heeft mij in kennis gebracht met een zeer zonderlinge onderneming, en een nog zonderlinger troepje avonturiers, wier plannen ik nog niet geheel en al doorzie, maar die ik wil leren kennen. Je weet dat ik een samenkomst zou hebben met de man, wien mijn bezoek gold, in een vertrek op de derde verdieping. Kamer 31. Ik was daar nauwelijks of een telefoontje meldde mij, dat hij verhinderd was, en vandaag niet kon komen.

— Was er een telefoon in de kamer?

— Er is geen kamer in het Astor Hotel, Charles, of zij heeft haar eigen toestel. Ik wilde dus reeds weer weggaan toen ik in het aangrenzende vertrek, een soort van vergaderzaaltje, een stemmeende te horen, die me niet geheel en al onbekend voorkwam. En mijn betreurenswaardige nieuwsgierigheid dwong mij, nog wat geduld te oefenen en te luisteren naar hetgeen mijnheer Henry Caruthers, de rechterhand van Cockerill wel te zeggen kon hebben. Niets bleek gemakkelijker. De kamers hebben namelijk 'n gemeenschappelijke schoorsteen, in jaren niet gebruikt, na het aanleggen van de centrale verwarming, maar toch nog niet dichtgemetseld. Nu weet je dat ik bij dergelijke

ondernemingen slechts zelden uitga zonder een paar voorwerpen, waarvan het grote nut mij herhaaldelijk is gebleken, en daaronder bevindt zich mijn microfoon. Tot vlak bij de schoorsteen treden en daarin het kleine instrumentje bevestigen was het werk van een ogenblik, en toen ik de microfoon aan het oor hield, verstond ik alles even duidelijk alsof ik bij het gesprek aanwezig was.

— En was het werkelijk de moeite waard?

— Zeker. Mijnheer Caruthers bleek namelijk een conferentie te hebben met een viertal Mexicanen, die ik tot mijn spijt slechts heel vluchtig heb kunnen zien en van verre afstand, bij hun heengaan, maar die ik hoop terug te kunnen vinden.

— Wat kwamen zij doen?

— Geweren kopen, amice.

— Jachtgeweren? En hielden zij daarvoor een geheime conferentie?

Raffles schudde het hoofd en zei:

— Wel neen, amice, dat zou immers van geen betekenis zijn. Zij kwamen om twintigduizend legergeweren te kopen, en de daarbij behorende munitie, ten bedrage van duizend patronen per geweer.

— Aha, nu begrijp ik het. Het waren afgevaardigden van de president van Mexico.

— Je mag nog eens, Charles. Veel moeite zul je er niet mee hebben.

— Natuurlijk niet, want als zij dat niet waren, dan konden zij alleen maar komen uit naam van de tegenpartij, dat wil dus zeggen, namens de onderdrukte katholieken, de opstandige generaals.

— Althans, daarvoor gaven zij zich uit, zei Raffles. Zij vertelden Caruthers inderdaad dat de geweren bestemd waren voor de opstandelingen. En deze maakte natuurlijk niet het geringste bezwaar.

— Maar wat is daar nu eigenlijk voor bijzonders aan? vroeg Brand verwonderd. Cockerill levert aan bijna alle naties ter wereld. In de handel kent hij geen politiek onderscheid.

— Precies, Charles, maar nu moet je

eens luisteren. Toen Caruthers was vertrokken, zei de woordvoerder der Mexicanen, een zekere Gonzalez, iets, dat mijn aandacht trok.

Hij zei namelijk, dat er op ieder geweer een winst van vier pond zou komen als zij ze weer verkochten, zodat ieder van hen dus twintigduizend pond sterling zou kunnen verdienen met dat zonderlinge zaakje.

— Wel, ik kan er het zonderlinge nog altijd niet van inzien. Zij zullen natuurlijk de geweren tegen zoveel pond per stuk kopen en ze met een winst van vier pond aan de Mexicaanse opstandelingen van de hand doen.

— Maar, Charles, geen kwestie van, riep Raffles een weinig ongeduldig uit. De Mexicaanse katholieken zijn niet gek en weten best wat de prijs is van een Engels geweer. Dat weten de meeste volkeren. Maar er zijn er ook die het niet weten, die toch tot iedere prijs wapens willen hebben, en het is juist aan hen, dat Gonzalez die geweren wil verkanselen. Wij kunnen hier dus onmogelijk te doen hebben met een geordende partij, maar het is, dunkt mij, zeker, dat de geweren bestemd zijn voor opstandelingen, die over grote bedragen kunnen beschikken, want anders is het onverklaarbaar, dat zij twaalf pond zouden betalen voor een geweer dat voor acht pond te krijgen is.

— Die redenering is volkomen logisch, riep Brand uit. Misschien zijn die wapens wel bestemd voor Cyprus.

— Dat geloof ik niet, Charles, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Ten eerste zijn de rebelerende Cyprioten zeer ontwikkelde lieden, geneesheren, studenten, advocaten, die drommeis goed weten hoeveel een legergeweer kost, en ten tweede zouden die aanvoerders zich nog wel eens bedenken, verondersteld dat zij de prijs niet wisten, om als tusschenhandelaars Mexicanen in de arm te nemen. Neen, volgens mij moeten wij zoeken onder de nog weinig bekende opstandelingen, onder degenen die zeer voorzichtig moeten zijn bij het binnen-smokkelen van wapens, wij zouden bijvoorbeeld kunnen denken aan de zelfstandig optredende banden in Noord-

Sumatra, die zo'n sinistere rol spelen bij de onteigeningen van Nederlandse, Engelse en Duitse ondernemingen. Daar staat de Indonesische regering machteloos tegenover. Het land is te groot om overal wachtposten neer te zetten en wat vermogen overigens drie of vier schildwachten tegen een gewapende bende, die het met mensenlevens niet zo nauw neemt? Die rebellen, we zullen ze maar beleefdheidshalve rebellen noemen, maar het zijn eigenlijk niets anders dan bandieten, weten hun plannen meestal zo uitstekend geheim te houden, dat de aanval altijd onverwacht komt. Overigens is het best mogelijk dat ik mij vergis en dat de geweren voor een andere opstandige groep bestemd zijn. Ik dacht het eerst aan Indonesië, omdat daar nog altijd inlandse hoofden wonen, ook prins en vorsten, die slechts in schijn het Gezag in Djakarta erkennen, en die over onafzienbare rijkdommen beschikken. Maar hoe dan ook, ik wil die lui in het oog houden en zien wat zij voornemens zijn. Zij moeten zeer goed van geld zijn voorzien, en dat is een aantrekkelijkheid te meer.

— En de man met wie je een samenkomst zou hebben?

— O, die kan wachten, zei Raffles schouderophalend. Die oliedomme rijk-aard zal mij niet ontgaan, en vroeg of laat zal ik mijn schade wel inhalen. Dit geval is veel belangwekkender.

— En waarschijnlijk ook heel wat gevaarlijker, merkte Brand droogjes op. Waar logeren die Mexicanen ergens?

— Dat weet ik niet, maar dat is gemakkelijk uit te vorsen. Ik hoopte dat zij gevolg zouden geven aan hun voornemen, in het restaurant van het Astor Hotel op de goede afloop iets te drinken, maar in de lift hebben zij zich zeker bedacht, want ik zag niemand. Overmorgen echter moet Gonsalez zich naar het hoofdkantoor van Cockerill in de Oxfordstreet begeven, om daar de eerste helft van de koopsom te storten. Dat is een nieuwe maatregel van onze wapenfabrikant, die wat al te veel leergeld heeft moeten betalen aan onbetrouwbare afnemers. Wij hebben dus

niets anders te doen dan onze man daar op te wachten.

— Maar waarom neem je hem de koopsom niet eenvoudig af, voor hij er iets mee kan uitrichten.

— Daaraan heb ik ook een ogenblik gedacht, maar de volgende redenering heeft mij daarvan weerhouden. Ik zou mij van tienduizend pond sterling kunnen meester maken, maar de onderneming van Gonsalez zou waarschijnlijk in het water vallen bij gebrek aan constanten, en hij zou mij dus onmogelijk in aanraking kunnen brengen met de mannen of de man, die de geweren voor zulk een hoge prijs van hem wil kopen. Bedenk eens hoeveel geld daar achter moet zitten, Charles. Iemand die een paar miljoen kan neertellen. Denk je verder eens de mogelijkheid in, dat de opdrachtgever onze vriend Gonsalez nooit van tevoren van aangezicht tot aangezicht gezien heeft, en dat een ander zijn plaats inneemt. Wat al mogelijkheden openen zich hier.

— Heel gevaarlijke mogelijkheden, zei Brand voorzichtig.

— Ongetwijfeld. Niemand kan zeggen waarheen de achtervolging van die Mexicaan ons zou voeren, want het is, bijvoorbeeld, evengoed mogelijk, dat de geweren bestemd zijn voor een voormalige Russische Grootvorst, die ergens in het geheim bezig is met het voorbereiden van een opstand tegen het heersende regime. Van de Balkan zal ik maar zwijgen, in die heksenketel komen geweren altijd wel te pas. Maar nu genoeg getheoretiseerd. De praktijk zal wel uitwijzen wat hier aan de gang is. Mij dunkt dat het een gunstig ogenblik is om te lunchen, amice. Wat dunkt je van Cecil?

— Mij best. Het is prachtig weer, en wij kunnen op het terras gaan zitten.

De beide vrienden riepen dus een taxi aan, en niet lang daarna betraden zij een van de schoonste hotelterrassen, welke Londen kent. Het eerste wat Raffles zag was een viertal heren met bruine gelaatskleur, fonkelende ogen, en glanzende, zwarte haren, in wie hij onmiddellijk, hoe vluchtig hij hen dan ook gezien had, zijn vriend Gonsalez zag.

Cockerill herkende.

De vier heren zaten dicht bij de balustrade, en hadden dus een onbelemmerd uitzicht over de Theems, en over de brede kade, het Victoria Embankment. Het was duidelijk dat zij in een voortreffelijke luim verkeerden, want zij lachten voortdurend, met de hoofden dicht bijeen gebogen. Zij gaven op Raffles en Brand volstrekt geen acht, die een paar tafeltjes verder hadden plaatsgenomen, eveneens aan de balustrade.

Het was voor de tijd van het jaar tamelijk fris en veel bezoekers waren er dan ook niet.

Maar onder die weinige gasten bevond er zich ene, die onmiddellijk de aandacht van Raffles trok, al liet hij dat niet merken, want het was een van zijn verwonderlijke gaven, een zeer nauwkeurige en grondige studie van zijn medemenssen te kunnen maken, zonder dat dezen er ook maar het minste van bespeurden.

Het voorwerp van zijn aandacht was een biezonder mooie vrouw, met verfijnde elegance, maar toch volstrekt niet opzichtig gekleed, en gestoken in een fraaie, blijkbaar zeer dure pelsmantel. Zij had een ovaal gelaat, waarin twee grote, donkere ogen schitterden, waarbij de zachte, olijfkleurige tint wonderwel paste. Het was een van die gelaatskleuren, die zelfs geen spoorje poeder behoeven. De wenkbrauwen waren als met een penseel getrokken, de mond was vrij groot, maar fraai gevormd, en haar tanden waren verblindend wit en gaaf, wat duidelijk te zien was, want zij knabbelde op een biscuit, behorend bij haar bewuste koffie, terwijl zij blijkbaar keek naar de vier Mexicanen, en meer speciaal naar hun aanvoerder, de bewuste heer Pablo Gonzalez.

Gonzalez, die blijkbaar in zijn ziel nog wel ruimte had voor andere dingen dan zaken alleen, wendde nu en dan het gelaat naar haar toe, waarbij in zijn zwarte ogen zo duidelijk bewondering te lezen was, dat hij die evengoed in woorden had kunnen uiten.

Raffles sloeg dit spelletje een paar minuten zwijgend gade, zonder dat een van de beide partijen er iets van be-

merkte, toen fronsten zich even zijn wenkbrauwen en hij zei op zachte toon tot Brand:

— Bij al mijn ondernemingen, Charles, houd ik rekening met alles wat zich daarbij met mogelijkheid kan voordoen, behalve met de vrouw, want die is onberekenbaar. Zij is in alle rekenkundige vraagstukken, het onbekende getal. Ik noem een voorbeeld: als deze bevallige vrouw het soms voorzien mocht hebben op onze Mexicaan, dan vissen wij heel zeker achter het net.

— Wat? Je houdt haar dus voor een ...? riep Brand verontwaardigd uit.

— Nou, Charles, je weet net zo goed als ik, dat die vrouwen in soorten zijn aan te treffen. Die daarginds is heel stellig geen gewone lichtekooi. Zij staat veel hoger op de maatschappelijke ladder, als ik mij zo eens mag uitdrukken.

— Je houdt haar dus voor een avonturierster? vroeg Brand verbaasd.

— Maar, amice, herken je dan werkelijk Sybille Thorndike niet?

Brand weerhield met moeite een kreet van verbazing, en staarde met een blik vol ongeloof naar de mooie vrouw, die een tiental meters verder was gezeten, en die naar het scheen nog altijd alleen maar ogen had voor senior Gonzalez, die reeds in het stadium verkeerde, waarin een man zijn snorpunten opdraait, tersluiks in een handspiegeltje kijkt, of zijn das wel recht zit, en allerlei elegante houdingen aanneemt.

Toen zei hij zacht:

— Je moet je vergissen, Edward. Sybille Thorndike was blond, om niet te zeggen rossig.

— Toen wij haar het laatst zagen als een goudblonde, Charles, had ze eenvoudig haar donkere haar ontkleurd met waterstofperoxyde.

Brand gaf niet dadelijk antwoord. Hij dacht aan een avontuur, dat omstreeks een jaar geleden had plaatsgevonden, in het verloop waarvan beide mannen in aanraking waren gekomen met een van de schoonste, stoutmoedigste, en verreweg de schranderste avonturierster van het gehele Verenigde Koninkrijk.

Overigens een gevaarlijke vrouw, Sy-

bille Thorndike. Gevaarlijk door haar sluwheid, haar voorzichtigheid, die haar tot dusverre nog steeds buiten de altijd tot grijpen gereed zijnde handen van het gerecht had weten te houden, en dan vooral door haar schoonheid.

Het was voor Raffles aanstonds duidelijk, dat zij ook ditmaal iets in het schild voerde en waarschijnlijk niet op dat vrij tochtige, kille terras had plaatsgenomen, louter voor het vermaak, naar het verkeer op de Theemskade en op het water van de rivier te kijken. Zo zij al niet regelrecht koketteerde met mijnheer Gonsalez, het viel niet te misskennen dat zij haar aandacht aan hem wijdde, en met een zeker genoeg de hulde in ontvangst nam.

— Zou zij de Mexicaan kennen? vroeg Brand tenslotte, toen hij eindelijk van zijn verbazing bekomen was.

— Geen sprake van, Charles, antwoordde Raffles. Zo doen geen twee mensen, die elkaar kennen, al is het nog zo vluchtig. Wat wel zeker mag worden genoemd, dat is, dat zij probeert, kennis met hem te maken.

— Maar dat doet een vrouw als zij altijd alleen uit berekening, Edward.

— Natuurlijk. Als Sybille een hart heeft, dan heeft zij dat merkwaardig goed uitgeschakeld voor de evenmens. Waarschijnlijk heeft zij het op zijn geld voorzien.

— Maar hoe kan zij weten dat hij vermogend is?

— Zij zou haar vak al zeer slecht verstaan, amice, als dat niet het geval was. Er bestaat een soort van internationale inlichtingsdienst ten behoeve van dames en heren van het edele gilde der dieven, die uitmuntend werkt, en waarvan allen profijt mogen trekken, die er lust in hebben. Of de verdere plannen van Gonsalez haar bekend zijn, zou ik je niet kunnen zeggen, maar die aantrekkelijke dame daarginds, die zo schijnbaar onverschillig aan haar kopje koffie nipt, weet heel beslist wat Gonsalez hier bracht, of op zijn minst, dat hij de bezitter is van een grote som gelds, en van die wetenschap schijnt zij gebruik te willen maken, dat staat als een paal boven water. En de vraag is nu maar, wie van ons beiden er het eerst bij is, madame Sybille Thorndike of je onderdanige dienaar.

HOOFDSTUK III

HET DOEL VAN SENOR GONSALEZ

Er waren ongeveer zes dagen verstreken en Raffles hield beide ogen wijd open, waarbij Brand hem assisteerde. En beiden waren tot de ontdekking gekomen, dat Sybille Thorndike in die tijd niet had stilgezeten.

Zoals te voorzien was, had zij kennis aangeknoopt met Gonsalez, beiden waren te samen gezien in een loge, in het Hypodrome Theater, maar dat was in de avond van de tweede dag, waarop in de namiddag Gonsalez aan de heer Caruthers een chèque had overhandigd, ten bedrage van 30.000 pond sterling, zijnde de helft van de koopsom.

Sybille Thorndike had dus alle redenen

om boos te zijn op zichzelf, en dat was zij wellicht ook, maar dan kreeg toch niemand iets van die gemoedsgesteldheid te zien, en zeker niet haar nieuwe vriend, de heer Gonsalez, voor wie zij zich zoveel moeite gaf.

Het spreekt van zelf, dat Raffles evengoed op de hoogte was van dit feit als de Mexicaan zelf. Hij wist ook dat de chèque gedekt was, dat zij een uur na de komst van Gonsalez reeds was verzilverd, en tenslotte wist hij, dat Sybille Thorndike zich geenszins voor overwonnen bleek te verklaren.

Inderdaad, men zou hebben kunnen denken, dat na deze tegenslag, de schone

avonturierster een man in de steek zou hebben gelaten, die een zo vervaarlijke aderlating had ondergaan, maar niets daarvan. Men zag hen nog voortdurend in elkaars gezelschap, nu eens te paard in Hyde Park, dan weer aan hetzelfde tafeltje in een der grote restaurants.

Raffles had getracht te ontdekken, of Gonzalez soms in een ogenblik van grote vertrouwelijkheid aan de vrouw had medegedeeld, wat zijn plannen met de gekochte geweren waren, maar daarin was hij niet geslaagd.

Intussen stond nu vast, dat Gonzalez al het benodigde geld onmiddellijk op een bank had gestort en dus de koop-som alleen maar in chèques kon betalen. De tweede helft zou gestort worden bij aflevering, en nu was dat ogenblik aangebroken.

Het was Henderson, de herculische chauffeur van Raffles, die dit ontdekte, toen hij op post stond bij het pakhuis, waarin de geweren tijdelijk zouden worden opgeslagen.

Londen telt duizenden van die grote pakhuizen, maar Raffles had al spoedig ontdekt, waarheen de geweren zouden worden gebracht. Dat was hem medegedeeld door een van de honderden kleine straatjongens, die in dienst stonden van de Grote Onbekende, zonder dat zij ooit te weten zijn gekomen, wie hij eigenlijk was.

En het is bekend: waarin zelfs de fijnste speurneus van Scotland-Yard faalt, dat blijft niet lang verborgen voor een Londense straatjongen.

Nauwelijks had James Henderson, de eerste blijkbaar zeer zware, uit stevig hout ineengetimmerde kisten zien opheffen, of hij ging rapport uitbrengen aan Lord William Aberdeen, zijn meester, onder welke naam Raffles gedurende deze periode nog altijd in Londen verblijf hield.

Toen hij die boodschap overbracht bevond Raffles zich in gezelschap van Brand, en gezeten in de kleine bibliotheek van het mooie herenhuis, hetwelk Raffles in de Cromwellstreet bewoonde.

Raffles luisterde aandachtig toe, en zei:

— Goed, dat ik het weet, James. Je wordt bedankt, maar we moeten nog méér te weten komen, namelijk wanneer de kisten met de geweren zullen worden weggehaald, en naar welk schip zij moeten worden gebracht. Het is raadzaam, dat je je een weinig vermomt, want ik zou niet graag willen dat iemand te weten kwam, dat de chauffeur van Lord Aberdeen op post stond in de havenwijk, dicht bij een haveloos pakhuis.

Aan die mededeling had de reus genoeg. En hij haastte zich dadelijk weg om de opdracht te gaan vervullen.

Brand, die zwijgend had toegeluisterd, vroeg nu:

— Zou die Gonzalez de geweren vervoeren aan boord van een gewoon passagiers- of vrachtschip?

— Die vraag heb ik mezelf ook voorgelegd, Charles, en om haar het best te beantwoorden, heb ik gepoogd mij geheel in de toestand van die Mexicaanse gewerenschacheraar te verplaatsen. Het charteren van een schip over grote afstanden kost een hoop geld, en het is de vraag of hij dat er voor over heeft. Mij dunkt ligt het dus voor de hand, dat hij zal pogen, met zijn verdacht cargo zover mogelijk te komen aan boord van een gewoon vrachtschip of een mailboot.

— Maar niet alle landen laten, zonder meer, zulke grote zendingen geweren toe, riep Brand uit.

— Inderdaad, de meesten doen het niet, beaamde Raffles. Hij moet dus een haven uitzoeken, waarin hij de geweren ongestraft kan lossen, en ze vandaar smokkelen naar de eigenlijke plaats van bestemming. Zo is het, bijvoorbeeld, onmogelijk om te willen trachten, met een der grote schepen van de Nederlandse Lloyd twintig duizend geweren in de haven van Tandjong Priok aan land te brengen. Dat is beslist uitgesloten. Maar, de boten van de Nederlandse Lloyd doen ook Port Said aan. Zij blijven daar meestal een volle dag. Daar kan hij althans de kisten lossen. En vandaar is het nog slechts enkele dagen met een motorboot. Ik noem nu slechts dit voorbeeld. Maar aan het charteren van een schip over lange afstan-

den geloof ik niet; men betaalt natuurlijk liever geen duizend pond extra, als het vermeden kan worden.

Een ogenblik zwegen de beide mannen, en toen hernam Raffles:

— Als Henderson er achter komt, bij welke lijn plaatsruimte besproken is voor die zware en grote kisten, waarvan er minstens een honderdtal zullen zijn, ieder tweehonderd geweren bevattend, dan weten wij met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid met welk schip onze man zal vertrekken en met datzelfde schip reizen ook wij.

Brand had hoofdschuddend toegeluissterd, allesbehalve overtuigd ditmaal. De onderneming leek hem uiterst gewaagd, en bood weinig kansen op een goede uitslag.

Dat hij van de partij moest zijn, er viel geen ogenblik aan te twijfelen. En ook Henderson zou wel meegaan, want, bedrogen niet alle voortekenen, dan werd het, wat Henderson zeer karakteristiek « een klapzaak » noemde.

Brand had de gezichten van die Mexicanen goed bestudeerd; en al zagen zij eruit, al deden zij zich voor als heren, die gezichten spraken van een misdadigheid, die voor niets zou terugdeinzen, onder het dunne laagje van een welverzorgd uiterlijk.

En de toekomst zou Brand al heel gauw in het gelijk stellen.

Diezelfde namiddag reeds, nadat Raffles en Brand ieder op eigen gelegenheid geduldig overal navraag hadden gedaan, wisten zij, dat er plaatsruimte was besproken aan boord van een der grootste schepen van de herleefde Nord Deutsche Lloyd, die de dienst van Hamburg op een aantal havens van Voor Indië onderhoudt.

Dat vaartuig zou reeds de volgende dag vertrekken, en er was dus geen tijd te verliezen, wilde Raffles inderdaad gevolg geven aan zijn voornemen.

Het eindpunt van de boot was Singapore, en Raffles, dit wetende, begon hoe langer hoe meer over te hellen tot de mening, dat de geweren inderdaad bestemd waren voor Maleise en Indonesische benden.

Nog diezelfde avond vertrokken de drie vrienden, na zich van alles te hebben voorzien wat zij meenden te kunnen nodig hebben, naar Bremen met hetzelfde vaartuig, dat ook de kisten met de geweren, en de vier Mexicanen aan boord had. De tweede chèque was dus naar behoren gehonoreerd en op dit ogenblik waren de geweren het eigendom van senior Gonsalez.

Het was een groot vrachtschip, met accommodatie voor enige passagiers, mits dezen zich wilden tevreden stellen met zeer eenvoudige hutten, en nog eenvoudiger mondkost.

Wie niets tegen al die eenvoud scheen te hebben, als zij daardoor aan de zijde kon blijven van « de geliefde man », dat was niemand anders dan Sybille Thorndike in hoogst eigen persoon.

Zonder al te grote verbazing had Raffles die avond gezien, toen hij over de reling leunde, en keek naar het inhijzen van de withouten, langwerpige kisten, dat zich onder de weinige passagiers, die zich over de loopplank aan dek begaven, ook een elegante vrouw bevond, letterlijk op de hielen van Gonsalez. Hij had haar direct herkend. Er moest dus bepaald reeds iets bestaan tussen die twee. Gonsalez had zijn nieuwe vriendin niet achter willen laten, en zij was met hem mede gegaan als een bewijs van onblusbare, diepgevoelde en zuivere liefde.

Maar al wist Gonsalez blijkbaar niet wat voor vlees hij in de kuip had, Raffles wist het des te beter. Hij kon dan ook onmogelijk aan zoveel onzelfzuchtige genegenheid geloven, en zette zijn ogen wijd open, verborgen in de schaduw van de campagnebrug, met het resultaat, dat hij al heel gauw tot de ontdekking kwam van een zekere draadloze verbinding tussen Sybille Thorndike en een andere reiziger, die pas een kwartier later aan boord was gekomen, en die haar toch klaarblijkelijk niet kende, want hij was haar zoëven een paar malen rakelings voorbij gegaan, zonder enige notitie van haar te nemen.

Die nieuwe passagier was een rijzig man, met een mager, gladgeschoren gezicht, ogen die een weinig te dicht bij

eenstonden naast een scherpe gebogen neus, en spaarzaam, maar keurig gescheiden en geborsteld haar.

Raffles kende die man niet. Hij wist zeker dat hij hem nooit tevoren had gezien. Maar hij wist evenzeer, en zo stellig alsof het hem door de vrouw zelve gezegd was, dat er connecties bestonden tussen mademoiselle Sybille en die man.

— Zij drijft het wel wat erg ver, mompelde hij voor zich heen.

Zou die vrouw werkelijk voornemens zijn, de Mexicaan tot aan het einde van zijn reis te vergezellen? Met welk doel dan, nu zij toch wist, dat hij de koop-som reeds had betaald en nu zeker nog slechts over weinig geld zou beschikken?

Raffles begreep dat zij begreep, dat de Mexicaan, die twintigduizend geweren niet voor eigen gebruik had gekocht, maar ze met een grote winst van de hand wilde doen, en zij hoopte beslag te kunnen leggen op de te ontvangen koopsom.

Geen gevaarlijker vijand dan een vrouw, dat was een van de grondstellingen van Raffles. Hij zou dus voorzichtig moeten zijn, vooral zich niet blootgeven, en zich tot Bremen toe zoveel mogelijk achteraf houden, hij zowel als zijn beide metgezellen.

Tot zover was Raffles met zijn conclusie gekomen, toen hij plotseling heel zacht werd aangestoten. Hij wendde zich bliksemsnel om. Toen kwam het fluis-terend over zijn lippen:

— Mijn compliment, Charles. Ik had je werkelijk niet horen aankomen.

— Nu, ik heb daartoe ook mijn best gedaan, maar die lieren maken ook nogal wat lawaai, zei Brand bescheiden. Ik kwam om je te zeggen dat ik nu eindelijk weet waar de eerste losplaats is.

— Knap gedaan. Waar?

— Singapore.

— Dat had ik al half en half gedacht. Hoe kwam je het te weten?

— Ik heb stilletjes een kijkje kunnen nemen in het vrachtboek van de laadmeester. Maar zij zullen toch niet denken, dat de douane daarginds die kisten aan wal zal laten gaan?

— Zo dom zullen zij niet zijn, amice. Zij zullen de plaatselijke gesteldheid wel kennen, en weten dat de grote zeeschepen in Singapore, meestal op de rede gelost worden door middel van lichters. Weinu, een van de grootste zal het vrachtje overnemen en dan niet naar de haven varen, maar weer zee kiezen, naar een bestemming die wij thans nog niet kennen. Fijn, dat je me zo goed hebt ingelicht. Wij hebben dan voorlopig weinig anders te doen, dan ons bescheiden op de achtergrond te houden, tot het ogenblik van handelen zal zijn aangebroken.

— Bridgen in onze hut, zei Brand lachend. A propos, heb je haar al gezien?

— Natuurlijk. Haar en hem!

— Je bedoelt senor Gonzalez?

— Neen, ik bedoel een onbekend heerschap, met wie zij daareven snel een paar tekens wisselde, in de verbeelding, dat niemand het zou merken. Het valt mij een beetje in haar tegen. En wat is het toch wonderlijk, dat een vrouw letterlijk alles kan verbergen, behalve haar gevoel van zegepraal. Zij wilde die ander natuurlijk tonen dat alles in orde was, en dat Gonzalez zich in haar macht bevond. Nu, wij zullen wel zien. Waar is Henderson?

— Natuurlijk in de machinekamer. Waar zou hij anders zijn? Hij staat in stomme bewondering verdiept voor de scheepsmachine, een viertact zes-cylinder Dieselmotor, met een vermogen van 330 epk bij 650 omwentelingen per minuut. Uit zijn eigen mond opgetekend. Maar ik geloof dat ze aanstonds het anker zullen lichten, de laatste kist is binnen, en wij vertrekken om half elf. Ik heb je nog een vraag te doen. Edward, hoe zullen wij, eenmaal te Singapore kunnen optreden of waar het dan nodig mocht zijn?

— Koud kunstje, amice, want ik herinner je eraan, dat Singapore een grote haven heeft, waar men gemakkelijk een motorboot kan huren en waar bovendien mijn brave duikboot verborgen is, niet ver daar vandaan, in een kloof op een der meest woeste gedeelten van Sumatra's oostkust tegenover het eiland Banka.

HOOFDSTUK IV

SINGAPORE

Veertien dagen waren verstreken, zo gelijkmatig als men dat slechts kan verwachten aan boord van een groot, voortreffelijk ingericht schip, tijdens ideale weersgesteldheden.

Het reusachtige schip was een der grootste van de Nord Deutsche Lloyd, kon twaalfhonderd passagiers vervoeren en verdiende de naam van Drijvend Paleis ten volle. Gedurende de ganse reis had zich letterlijk niets bijzonders voorgedaan, zeker niet met het oog op de hoofdpersonen van de tragi-comedie, van wie de meeste marionetten waren, simpele trekpoppen in de handen van de Grote Onbekende.

De vier Mexicanen rookten hun lange cigarillos, speelden een partijtje badminton op een der geweldig grote dekken, dronken hun splitje, verwisselden, zodra de keerkring gepasseerd was, hun sportkledij tegen een wit tropenpak, gedroegen zich in het minst niet opvallend, en baarden geen opzien hoegenaamd. Behalve dan, dat senior Gonzalez zich steeds meer aangetrokken voelde tot Sybille Thorndike, die grote invloed op hem scheen uit te oefenen en in wier gezelschap hij bijna steeds gezien werd.

Maar Raffles ontging maar heel weinig van de handelingen der schone avonturierster, zelfs al meende zij geheel onbespied te zijn. Zo was het in het verloop van die twee weken onafwijsbaar vast komen te staan, dat er connecties moesten zijn tussen haar en de lange heer met zijn smal gezicht en zijn dicht bijeenstaande ogen. Op de passagierslijst stond hij ingeschreven als « Civiel ingenieur George Flannagan ». Achter die naam verschool zich heel iemand anders, maar dat zou de toekomst pas onthullen.

Flannagan toonde zich een eenzelvig man, die maar heel weinig met de overige passagiers sprak en zich het aller-

liefst afgezonderd hield, naar het scheen.

Tot driemaal toe had Sybille een zeer kort gesprek met hem gehad, op een plek waar zij veilig enige woorden met hem meende te kunnen wisselen. Brand had dit gezien, maar hij was tot zijn spijt niet dicht genoeg kunnen naderen om het gesprokene ook te kunnen verstaan.

Wat Senior Gonzalez betreft, hij gedroeg zich alsof hij de geaccepteerde aanstaande echtgenoot was van de schone vrouw. Hij was dodelijk verliefd op haar, dat was maar al te duidelijk.

Er was echter iets wat Raffles nog niet wist, en dat was welke reden zij wel had kunnen opgeven om zo plotse-ling, zonder enige voorbereidselen naar het verre oosten te vertrekken. Het meest lag voor de hand, dat Gonzalez haar eenvoudig had uitgenodigd, en dat zij op perfecte wijze de rol had gespeeld van een liefhebbende vrouw, die bezwiken is voor de aandrang van haar vriend.

En nu was het in de ochtenduren van de dag, waarop de kapitein van het reusachtige schip Singapore hoopte te bereiken. Men voer reeds sedert de dag tevoren in de Straat van Malaga, die Sumatra scheidt van het Maleise schiereiland.

Het was zeer warm, geen zuchtje deed de golven rimpelen, alle passagiers haakten naar een weinig koelte, lagen amechtig in hun gemakkelijke, rieten dekstoelen en verzwoegen ongelooflijke hoeveelheden coca cola, vruchtensap en dergelijke dranken met grote stukken ijs in de glazen, die juist het tegenovergestelde uitwerkten van hetgeen men er van verwachtte. Djongos liepen op hun naakte, bruine voeten over het witgeschuurde dek, dat zo heet was, dat geen blanke het met de platte hand kon aanraken en lieten lachend al hun witte tanden zien. De scheepskapel blies er op los tot het zweet de muzikanten

van het gelaat droop en gestadig vorderde het grote vaartuig, en naderde ieder half uur een vijf en twintigtal kilometers meer zijn bestemming. Tenslotte voer het schip de smalle zeestraat binnen, welke Singapore van de zuidelijk gelegen eilanden scheidt, langzaam stromend nu, en met de loods reeds aan boord.

Voor de zoveelste maal genoten Raffles en zijn beide metgezellen van hetzelfde bonte schouwspel dat hen, wereldreizigers die zij waren, reeds zo vaak had geboeid.

De achtergrond werd gevormd door de lage, glooiende bergen op het uiteinde van het schiereiland, en daarvoor rezen de witte huizen van de stad amphitheatersgewijze als het ware regelrecht uit de diepblauwe golven op. Men kon wegens het getij de haven niet binnenvaren, maar nog voor de geweldige ankerkettingen door de kluisgaten raltelen, had zich van de oever een ganse zwerm vaartuigjes losgemaakt, groot en klein, die als het ware een wedstrijd schenen te houden om het eerst de machtige kolos te naderen die daar nu heel langzaam om haar voorste ankers draaide, totdat ook de achterankers werden uitgeworpen, en het grote schip onbeweeglijk stillag.

Toen naderden de prauwen en roeiboortjes van allerlei aard, maar ook kleine en grotere motorboten, terwijl de achterhoede als het ware werd gevormd door de grote lichters, die zich voorzichtig en bedachtzaam een weg schenen te banen door dat krioelende volkje, dat oorverdovend schreeuwde, in het doorschijnende water sprong om naar munten te duiken, en die tussen de tanden boven te brengen, of vroegen om bagage naar de wal te mogen brengen. Er waren ook venters van rozenolie, waaiers, pisangs, druiven, gesneden afgodsbeeldjes en allerlei snuisterijen, jongelieden, die dadelijk vlug als apen langs alles wat maar houvast bood, op het witte dek waren geklauterd van het machtige zeekasteel, en nu dooreen krioelden als een zwerm sprinkhanen.

Raffles, Brand en Henderson stonden vlak bijeen op een eenzaam plekje van

het uitgestrekte dek, dicht bij de voorste ruimen en lieten hun blikken gaan over het altijd aantrekkelijke, bonte tafereel.

— Wordt het niet tijd, Edward, dat wij ons van boord begeven en uitkijken naar een goed vaartuig? Want indien je gelijk mocht hebben en de kisten met de geweren hier zullen worden overgeladen...

— Daaraan valt niet te twifelen Charles, Gonzalez is niet op zijn achterhoofd gevallen en zal er niet aan denken, die grote zending geweren hier aan land te willen brengen. Ik zie daarginds reeds lichters en andere grote vaartuigen naderen, maar wij hebben tijd in overvloed, want er zullen wel een paar uren mee heengaan, alvorens de inhoud van de ruimen is overgeladen.

Hij had de hand opgeheven en wenkte een man, die direct kwam aanlopen, weinige minuten later zat het drietal in zijn prauw, en voer naar de vaste wal.

Zij passeerden op hun weg naar de haven verscheidene grote stoom- en motorschepen, en ook konden zij duidelijk de snelle motorboot onderscheiden van de havenpolitie, en daarachter, iets langzamer, de douaneboot, een tamelijk logge kotter die nog altijd met stoomvermogen was uitgerust.

Toen Brand dit laatste vaartuig in het oog kreeg vroeg hij op zachte toon aan Raffles:

— Zou Sybille Thorndike wel van een goede pas voorzien zijn?

— Ik zie dat je Sybille Thorndike nog niet goed kent, Charles, antwoordde Raffles met een lachje. Denk je dat zij zulk een veelbelovende onderneming zou laten afspringen op het niet hebben van een pas? Je kunt erop rekenen, dat al haar papieren in volmaakte orde zijn. Zij is een slimme, voorzichtige vrouw. Hetzelfde geldt natuurlijk voor die ingenieur, die zich houdt alsof hij haar niet kent. Ik bedoel Flannagan.

Er werd verder weinig gesproken, totdat de prauw de wal had bereikt. Raffles rekende met de man af, en binnen een half uur waren alle formaliteiten vervuld. Raffles huurde een niet al te grote, maar snelle zeewaardige motor-

boot, waarna dadelijk een aanvang werd gemaakt met het inslaan van proviand, patronen, en wat er verder wellicht nog nodig zou kunnen zijn.

Een korte proeftocht bewees Raffles dat hij volkomen op dit vaartuig zou kunnen vertrouwen, en toen hij er mede in de buurt kwam van het grote schip bemerkte hij, dat men nog altijd bezig was met het uitladen.

De boot was geen vrachtschip in de eigenlijke betekenis van het woord en vermoedelijk zou Gonsalez heel wat hebben moeten betalen voor het overbrengen van zijn gevaarlijke lading. Ook daaraan was men nog bezig. Door de kijker kon Raffles zien dat de grote, platte kisten werden overgeladen aan boord van een stoomboot, en voor zover hij kon zien, bestond de bemanning, die slechts gering in aantal was, uit Maleiers. De kapitein echter was een blanke. Raffles achtte het waarschijnlijk, dat deze man op de hoogte was van het komplot, en er zelfs deel van uitmaakte. Hij immers moest weten welke bestemming het schip zou kiezen en wat er in die zware kisten zat, die het ruim van zijn schip langzamerhand begonnen te vullen.

Brand had even zwijgend toegezien, en merkte nu op:

— Er kan natuurlijk geen sprake van zijn, dat zij met die geweren koers zetten naar een haven op Sumatra of Java?

— Noch naar enige andere haven van de Oost Indische Archipel, Charles, antwoordde Raffles. Het is volgens mij duidelijk dat de ontscheping zal plaats hebben op een eenzaam gedeelte van de kust en dan nog na het vallen van de duisternis.

— Maar dan is het noodzakelijk, dat wij hen dicht op de hielen blijven, merkte Brand op.

— Dat is ook mijn voornemen, amice, verzekerde Raffles rustig.

Hij had de kijker opnieuw voor zijn oog gebracht, en tuurde naar het dek van de grote mailstomer, die daar nu roerloos lag, als een sluimerend, ontzaglijk zeemonster.

— Onze vriend Gonsalez staat kalmjes toe te kijken, en naast hem over

de verschaning leunt de schone Sybille en rookt even kalm een sigaretje, merkte Brand op. Hij is zich van geen gevaar bewust, die Mexicaanse ezels, en zij gelooft dat zij haar spelletje al gewonnen heeft. Haar toelag is duidelijk, dunkt mij. Zij zal die Gonsalez niet loslaten, hem in haar strikken weten gevangen te houden en als hij de koop som eenmaal ontvangen heeft, met behulp van haar handlanger haar slag slaan.

— Maar je vergeet dat hij die koop som met zijn kornuiten gelijk zal moeten opdelen, zei Raffles. Dan zal zij tussen deze twee dingen moeten kiezen, Charles, of zij zal onmiddellijk nadat Gonsalez voor ontvangst getekend heeft, haar vingers aan zijn keel slaan, hetgeen we natuurlijk niet letterlijk behoeven op te vatten, of wel, als dit onmogelijk is, en de drie andere Mexicanen laten hun leider geen ogenblik uit het oog, zal zij met de hulp van die Flannagan en nog enige in Singapore bijeen geraapte schavuiten paardenmidelen gaan gebruiken. Ik weet dat die vrouw, als het even te vermijden is, liefst geen bloed vergiet, maar als het niet anders kan, deinst zij daarvoor heus niet terug. Vergeet ook niet dat zij een volbloed Amerikaanse is, en het leven van Mexicanen en andere zuielingen niet zo heel erg hoog stelt, lang niet zo hoog als dat van haar landgenoten, besloot Raffles spottend.

— Excuseer, maar dan zie ik toch niet goed in, welke rol wij hier nog te vervullen kunnen hebben, merkte Brand hoofdschuddend op.

— Wel, de rol van de derde hond, die met het been wegloopt, antwoordde Raffles bedaard. Onze vriendin Sybille verwacht iets dergelijks volstrekt niet en daarin schuilt onze kracht. Wij hebben het grote voordeel van de verrassing, en zullen dat weten uit te buiten. Maar kijk daarginds eens, mijnheer Flannagan is ook al in volle actie.

— Waar is hij dan? vroeg Brand verbaasd.

— Aan boord van die grote motorboot, die, wel een beetje onvoorzichtig lichtgeel is geschilderd. Het ding zal

zelfs in de tropische nacht op grote afstand zichtbaar zijn. Alles is keurig voorbereid, moet ik zeggen. Waarschijnlijk zijn er reeds cijfertelegrammen gewisseld tussen Flannagan en een paar helpers in Singapore. En die uitwisseling van telegrammen heeft tot gevolg gehad, dat er hier reeds een flinke motorboot gereed lag, met zes betrouwbare helpers.

— Daarmee zullen wij het gauw genoeg klaarspelen als het nodig is, mylord, liet de zware stem van Henderson zich horen, die achter het stuurrad stond en zich tot dusverre nog niet had laten horen. Het was niet zijn gewoonte, zich met de zaken van Lord Aberdeen te bemoeien, tenzij er gevochten moest worden.

— Misschien kan alles wel op een zachtzinnige wijze geschieden, James, zei Raffles glimlachend.

— Zij houden zich tot dusverre op veilige afstand van het schip, zei Brand, na op zijn beurt enige ogenblikken door de kijker te hebben getuurd.

— Dat is heel begrijpelijk, zij willen liefst zo weinig mogelijk in het oog vallen. Maar nu schijnt de overlading te zijn afgelopen. Vind je het niet vreemd, dat de douane-beambten zich in het geheel niet met de kisten met geweren bemoeien?

— Volstrekt niet, Charles. Zij zouden hun bevoegdheden verre overschrijden, als zij zich daarmee bemoeiden, want het schip is nog steeds niet in de haven, en als die geweren maar niet aan land worden gebracht, dan mogen de douanen er zich ook niet mee bemoeien.

Geruime tijd zwegen nu de beide mannen, terwijl hun motorboot, de « Zefier » geheten, langzaam over de golven voer, en volgden hetgeen er geschiedde.

Onbeweeglijk lag de grote mailboot, terwijl enige van de sloepen onderweg waren naar de haven, om scheepsofficieren en andere leden der bemanning aan wal te brengen. Lichters zetten eveneens koers naar de haven, zwaarbeladen, om daarginds onder toezicht van de havenmeester ligplaats te gaan nemen. Nog enige grote, platboomde

schepen ontvingen een deel van de bagage, toebehorend aan de reizigers, die hier aan land zouden gaan. Maar het stoomschip, aan boord waarvan de geweren waren overgeladen, maakte zich reeds langzaam los, en de « King Charles », zo luidde haar naam, draaide langzaam om haar spil. Duidelijk konden de beide vrienden door hun kijkers waarnemen, dat de vier Mexicanen zich aan boord bevonden, evenals de mooie Sybille. Het was duidelijk dat Gonsalez voorgoed en onherroepelijk zijn hart verloren had aan de schone tovenaars, die daar zo plotseling, en schijnbaar toevallig in zijn leven was gekomen. En zoals de zaken nu stonden, zou hij waarschijnlijk iedereen naar de keel zijn gevlogen, die iets ten nadele van zijn aangebedene had durven zeggen.

Raffles bromde tevreden in zichzelf, toen hij dit alles had opgemerkt, nam zelf plaats achter het roer, en begon kalm de gele motorboot te volgen, die op haar beurt de « King Charles » was nagegaan. Om de weinige bagage, welke Raffles en Brand bij deze gelegenheid hadden meegenomen, bekommerden zij zich verder niet; de tijd van fijne scheerzeep, gemakkelijk zittende hutpantoffels en zijden pyjama's was voorlopig voorbij, dat gevoelden zij instinctief.

De « King Charles » scheen niet veel haast te maken. De boot stoomde in matige vaart westwaarts. Raffles meende hieruit te mogen afleiden, dat de plaats van bestemming niet ver was, en dat het in de bedoeling van de kapitein lag, deze niet eerder te bereiken dan nadat de duisternis was ingevallen, met de snelheid, die aan de tropen eigen is.

Een uur later bevonden de drie vaartuigen, door een onderlinge afstand van niet meer dan een kilometer gescheiden, zich ten zuiden van Kaap Bulus, maar nu wijzigde de « King Charles » plotseling haar koers pal naar het zuiden en voer behoedzaam door tussen Bata, een van de voornaamste eilanden van de Riouw Archipel, en een ander, zeer klein eilandje. Er moet zeer voorzichtig worden gevaren. Bij avond is het voor de zeeman, die de wateren niet zeer goed kent, levensgevaarlijk in deze

streek, vooral bij ruw weer.

Maar de elementen schenen senior Gonzalez gunstig gezind te zijn, want het was bladstil, en de zee zo glad als een ijsvier.

— Wat zou toch zijn plan zijn? vroeg Brand, enige ogenblikken nadat de beide mannen de eenvoudige maaltijd hadden gebruikt op het dek, daar het in de smoorhete kajuit niet was uit te houden.

— Dat valt op dit ogenblik nog moeilijk te zeggen, Charles, gaf Raffles ten antwoord, die weer door zijn kijker tuurde, om de gele motorboot niet uit het oog te verliezen, die aan de einder duidelijk zichtbaar bleef door haar kleur.

Zij houden thans zuidelijk aan, dat is zeker, en blijven zij zo doorgaan, dan moeten zij uitkomen op de Salar-eilanden, op hoogstens een paar mijlen ten noordoosten van de havenplaats Danei. Meer landwaarts in vindt men de stad Poeloe Lawan, en nog wat verder westwaarts begint het Kampan-kanaal. Dit alles wijst erop, dat het een drukke, welvarende streek is, natuurlijk met een menigte Indonesische bestuursambtenaren, en het is volkomen ondenkbaar, dat Gonzalez de domheid zou begaan, daar met zijn kisten met geweren te verschijnen. Wij zullen maar rustig afwachten, dat lijkt me het beste.

De uren verstreken. De hitte scheen nog toe te nemen, ofschoon de zon reeds

naar de kim daalde. De « Zefier » bewees haar bestuurbaarheid en snelheid, en Raffles behoefde zich niet over dit onderdeel zijner onderneming te beklagen. Er waren levensmiddelen in overvloed, er waren uitmuntende geweren, de drie mannen waren volkomen uitgerust, de benzinevoorraad was voldoende voor een onafgebroken tocht van bijna een week, en men kon dus niets anders doen dan afwachten wat de geveersmokkelaars beliefd en te doen.

En dit werd duidelijk bij het snel vallen van de schemering.

De « King Charles » bevond zich toen, na om het eiland Koendoer te zijn heen-gevaren, aan het begin van de straat van Riouw, een doorgang ter breedte van bijna vijf kilometer, die een drietal grote eilanden scheidt van de kust van Sumatra. Op twintig mijlen ongeveer van haar begin, splitst deze straat zich, vormt als het ware een zijtak, en het bleek dat deze doorgang, waar zich volstrekt niets liet zien dat op leven wees, de bestemming was van de « King Charles ». Want toen de maan reeds aan de hemel stond, en de sterren fonkelden aan het donkerblauwe firmament, moest Raffles ijlings zijn eigen motor stopzetten, want op nauwelijks een halve mijl afstand voor zich ontwaarde hij de gele motorboot, die daar op de loer scheen te zijn gaan liggen, in een kleine kreek, onbeweeglijk, als een dikke, giftige spin, die haar prooi afwacht.

HOOFDSTUK V

DE ONTMOETING IN HET BOS

Het was zowel Brand als Raffles nu duidelijk wat de plannen der wapensmokkelaars waren. Op een van die schaars bewoonde eilanden zouden de geweren voorlopig aan wal worden gebracht en goed verborgen, totdat zij bij dozijnen tegelijk te voorschijn konden worden gehaald, en op het gunstige ogenblik verdeeld worden.

En Raffles wist maar al te goed wat dit te beduiden kon hebben, twintigduizend welbewapende opstandelingen en rovers, in een land als Sumatra, waarvan grote gebieden verkeerden in een voortdurende staat van beroering, onrust, hinderlagen en verzet.

En dat alles om een winst van enige duizenden ponden sterling.

— Het is een afschuwelijk denkbeeld, Charles, dat het lot van een land, ja soms van een werelddeel, afhankelijk kan zijn van de schurkenstreken van enkele laaghartige mensen, zei Raffles op zachte toon, zodra de « Zefier » gemeerd was en onbeweeglijk stillag.

— Wij moeten het beletten, fluisterde Brand opgewonden. Die geweren mogen hun bestemming niet bereiken.

— Wees maar gerust, amice, zij zullen niet lang blijven waar zij verborgen worden, hernam Raffles. Maar wij zullen niet overhaast te werk gaan en daarom zal het noodzakelijk zijn, eens een kijkje te gaan nemen, en aan land te gaan. Wij moeten weten wat daar geschiedt op een paar kilometers hier vandaan.

Alom heerste een doodse stilte. Het was duidelijk dat de « King Charles » het anker had laten vallen op een plek, waar ook overdag maar heel zelden een Maleise visser zich vertoonde. De oevers waren rotsachtig en moeilijk begaanbaar, maar op enkele plekken werd toch een soort rotsachtig strand gevormd, dat alleen bij vloed geheel onderliep. Maar thans waren de omstandigheden wel zeer gunstig voor de wapensmokkelaars, want het was niet alleen eb, maar ook bladstil, en het water stond dus zeer laag. Dit had alleen het nadeel dat het stoomschip op een veilige afstand moest blijven, teneinde niet aan de grond te lopen. Maar de kapitein scheen hier het vaarwater goed te kennen.

Wat de « Zefier » aangaat, het scheepje had maar zo weinig diepgang, dat het de oever tot zeer dicht kon naderen. De plek was hier bij uitstek gunstig. Een overhangende rots, zeker wel zeventig meter hoog, wierp haar schaduw tot ver over de smalle zee-arm, die hier omstreeks een halve mijl breed was. En daar de « Zefier » grijsgeschilderd was en klein, behoefde Raffles voor ontdekking niet te vrezen. Hij daarentegen kon van dit punt de gele motorboot tamelijk goed onderscheiden, maar van de « King Charles » ontwaarde hij niets. Een kromming in het vaarwater onttrok haar aan het gezicht. Te horen

viel er ook niets, volstrekt niets. De opvarenden wachtten natuurlijk totdat het sein zou worden gegeven, om met de ontscheping der geweren te beginnen, daarin geholpen door mannen van het vaste land, onder aanvoering van een of andere hoofdman, die weer stond onder de bevelen van wie weet welke hooggeplaatste regent, misschien wel van een dier machtig rijke vorsten, die zich hooghartig hadden teruggetrokken in hun voormalige residentie, wachtend op het gunstige oogenblik om zijn slag te slaan.

Henderson had aanstonds handig de kleine tros uitgebracht, en vastgemaakt aan een geweldig groot rotsblok, zodat voor wegdrijven niet gevreesd behoefde te worden. Om op alles voorbereid te zijn, wapenden de drie mannen zich met hun revolvers, waadden een voet door het water, dat nog lauw was van de zonnehitte overdag, en klommen behoedzaam tegen de steile rots op, aan de voet waarvan de « Zefier » gemeerd lag.

Hun moeite werd een kwartier later beloond, want toen zij voorzichtig over de platte rots voortkropen en over de rand keken, zagen zij schuin beneden zich, de « King Charles » liggen, met gedoofde lichten, donker en dreigend.

Maar er liepen zeker een paar mannen met lantaarns over het dek, want een paar lichtpunten verplaatsten zich herhaaldelijk. Landinwaarts was niets te zien. Alles was daar donker. Het gebied der rotsen strekte zich vrij ver uit, en heel in de verte verhief zich een donkere massa, waarschijnlijk een of ander oerwoud, dat opkroop tegen de hellingen der bergen. De zee-arm was ver zichtbaar onder het heldere licht van de maan.

En terwijl zij daar zo lagen, hoorden de drie mannen eensklaps het zachte geplas van roeiriemen en het met moeite onderdrukte, heldere lachje van een vrouw.

— Madame Sybille schijnt persoonlijk van de partij te zijn, fluisterde Brand, die vlak naast Raffles uitgestrekt lag op de platte bovenkant van de rots.

— Het is duidelijk dat zij zijn vertrouwen geheel gewonnen heeft en nu

reeds alles van zijn plannen weet, antwoordde Raffles.

Zacht piepten de dollen van de sloep, die blijkbaar van het schip naar de vaste wal werd geroeid.

En toen de beide mannen toevallig eens omkeken, zagen zij, bij korte tussepozen, een licht flikkeren tussen de rotsen, helrood, alsof er een Bengaalse lucifer werd afgestoken. Natuurlijk een sein dat de plek aanduidt, waar Gonzalez zijn samenkomst zou hebben met de koper van de geweren.

Het plassen van de riemen werd hoe langer hoe flauwer, tot het ten slotte ophield.

En in de stilte die volgde, hoorde Raffles heel even het aanslaan van een motor, die een paar slagen deed, toen weer zweeg.

Brand hief ongerust het hoofd op, en fluisterde:

— Wat is dat? Zij zullen toch onze « Zefier » niet ontdekt hebben?

— Neen Charles, dat was niet onze motor die daar werkte. Die klinkt heel anders. Die gele boot heeft haar ligplaats verlaten. Ik denk dat Flannagan het er op toelegt, ongemerkt nog een weinig naderbij te komen. Hij mag wel voorzichtig zijn, want hij heeft met fanatici te doen, en het zou hem slecht vergaan, als hij ontdekt werd.

Raffles tuurde nu naar beneden, en bijna recht onder zich meende hij heel langzaam, als een tijger die komt aansluipen, de gele motorboot te zien voorbij schuiven, totdat zij weer stillag, een paar honderd meter dicht bij de « King Charles », maar nog altijd voor dit schip onzichtbaar.

— Ik geloof dat ik zijn toeleeg nu begin te begrijpen, begon Raffles weer op zachte toon. Hij zal wachten totdat de vrouw hem door een of ander teken te verstaan geeft, dat de koopsom is betaald, dan een overval wagen, ofwel met list aan boord sluipen, zich van het geld meester maken, en de vlucht nemen; dan natuurlijk in gezelschap van zijn sluwe afgezante. En daar die motorboot heel wat sneller is dan dat logge stoomschip, zou er aan inhalen niet te denken vallen, en Gonzalez zou er het

nakijken aan hebben.

— Maar als dat alles zich werkelijk zo zou toedragen, Edward, dan zou ik wel eens willen weten hoe wij dat eigenlijk moeten beletten.

— Wij behoeven het niet te beletten, als wij het maar ongedaan maken, Charles. Dat laatste is minder riskant, en het resultaat blijft hetzelfde.

Na ongeveer een kwartier vroeg Henderson, zijn stem zoveel mogelijk dempend:

— Zal ik eens een kijkje gaan nemen aan boord van dat stoomschip, mylord? Om te zien hoe de zaken daar staan?

— James, ik waardeer je aanbod, zonder het aan te nemen, antwoordde Raffles glimlachend. Je zou je nodeloos in gevaar begeven. Wat valt er ook te rapporteren? Ik weet dat er zich daar aan boord thans een tweetal Maleiers zullen bevinden, hoogstwaarschijnlijk bewapend, terwijl de anderen met de sloep, en met Gonzalez weg zijn. Ik weet voorts dat er wel dadelijk met de ontscheping der geweren zal worden begonnen, en het enige wat ik niet weet, maar er ook minder opaan komt is, of de drie reizenoten van Gonzalez hem in de sloep vergezellen of niet. Ik zou er bijna toe overhellen, het eerste te geloven, want zo de waard is vertrouwt hij zijn gasten, en zij konden wel eens vrezen, dat hun leider er met de koopsom vandoor kon gaan. Hij zou misschien een visser met een prauw kunnen overhalen, hem naar een ander eiland over te brengen, waar hij scheepsgelegenheid zou vinden. Maar ik heb een ander, en, naar ik geloof beter plan, en wij zullen van de tijd van afwachting gebruik maken, om dat even te bespreken, en aan jullie oordeel te onderwerpen.

En fluisterend begon Raffles zijn beide helpers in te lichten, en hun zijn plannen uiteen te zetten.

Henderson knikte nu en dan ijverig met zijn grote hoofd, en grinnikte een paar malen voldaan. Het was duidelijk dat de uiteenzetting van zijn geheimzinnige meester zijn volle instemming had.

Nog tien minuten bleven de drie man-

nen daarna languit op de bovenkant van de platte rots liggen, en toen begonnen zij zeer voorzichtig, zorgdragend dat er geen losse stenen onder hun voeten in beweging kwamen, de rots weer af te dalen, thans echter aan de andere kant, die van het water was afgekeerd.

Weliswaar werd deze zijde vol door de maan beschenen, maar er bestond niettemin weinig kans, dat Gonsalez en de zijnen, die zoëven aan land waren gegaan, hen zouden zien, terwijl zij zich met opzet omwendden.

Na een kwartier ongeveer had het drietal het strand bereikt, en stond daar een oogenblik stil, om poolshoogte te nemen.

Zij hadden zich verborgen achter een manshoog rotsblok en tuurden vandaar over het ongelijke strand, dat met reusachtige brokken steen als bezaaid was, totdat zij eindelijk de gele motorboot in het oog kregen, welke daar bewegingloos voor anker lag, niet ver van de oever, maar toch nog wel op omstreeks een halve kabellenge er vandaan. Op het dek viel niemand of niets te bespeuren. En toch moesten de vrienden van Flannagan en hijzelf aan boord zijn. Welk nut zou het gehad hebben, de prooi thans ook te land achterna te gaan? Dat zou nutteloos bestede moeite zijn, want het wild bezat pas waarde, nadat het met buit beladen zou zijn teruggekeerd, dat wil zeggen met de kooprijks voor de geweren, die eerst echter aan land zouden moeten worden gebracht.

Waarschijnlijk zou hiermede de gehele nacht gemoeid zijn. Raffles begreep zelfs niet goed, hoe men die zware kisten over zou moeten brengen, die ieder op zijn minst 750 kilo wogen, zonder hefkransen. Verder waren er boten nodig, om ze naar land te brengen. Wel beschikte de « King Charles » over een drietal sloepen, maar daarvan was er een totaal ongeschikt voor het vervoer van zulke zware vrachten.

Met deze zaak behoefde hij zich echter voorlopig niet bezig te houden.

Er was iets anders, dat al zijn aandacht in beslag nam, en dat was de wijze waarop hij en zijn vrienden snel

en ongemerkt aan boord van het gele motorjacht konden komen.

Want dit was het stoutmoedig plan van Raffles, dat hij daarboven op de rots had uiteengezet.

Daar het schip zeker wel een diepgang van minstens een meter had, zou het zeer riskant zijn, er heen te waden, want lang voor zij aan boord zouden zijn, zou men hen daarginds hebben ontdekt, en hen op een hartige wijze ontvangen.

Langzaam liet Raffles zijn blikken wijden over de omgeving, zoekend naar een middel, snel en zonder al te veel gevaar die boot te bereiken, als het kon voor de wachtpost nog tot het besef van zijn toestand was gekomen.

Zich over het strand naar de oever begeven zou reeds gelijk staan met zelfmoord, want het was er bijna zo helder als de dag. Het maanlicht vloeiende over het gehele strand, en pikzwart waren de schaduwen der rotsblokken, die echter lang niet overal voldoende bescherming boden. En zelfs al zouden de mannen van Flannagan zich nog wel eens bedenken, alvorens van vuurwapens gebruik te maken, waardoor de hele zaak in duigen zou kunnen vallen, zij zouden dan toch gealarmeerd zijn, zij zouden het gevaar kennen, en hun maatregelen weten te nemen.

Neen, als Raffles en zijn vrienden gezien werden, dan was het te laat.

En juist toen hij dat inzag, kreeg Raffles iets in het oog, dat hem deed glimlachen.

Op een afstand van omstreeks vijftig meters begon een soort voorgebergte, of als men wil een geweldige, natuurlijke rotstrap, die geleidelijk overging in de reeds genoemde rots. Dat voorgebergte of die trap kon omstreeks 5 tot 7 meter hoog zijn en op het uiterste randje verhief zich, trots en onbeweeglijk, en geheel in de schaduw van de aangrenzende rots gehuld, een palmboom van minstens vijftien meter hoog, en zo recht als een kaars. Nergens in de omtrek was een soortgelijke boom te zien, en Henderson had reeds bij zichzelf de opmerking gemaakt, dat de arme drommel zich daar op zijn rots wel stierlijk moest vervelen.

Raffles nam de toestand nog eens zeer nauwkeurig op, berekende de afstanden en fluisterde toen zacht:

— Wij moeten naar die boom, jongens.

— Naar die boom? herhaalde Brand verbaasd. Wat wil je met die boom doen?

— Er in klimmen, antwoordde Raffles laconiek. Zie je wel dat de top tamelijk ver over het water heenreigt?

— Ik zie het, zonder te begrijpen welk nut wij daaruit kunnen trekken.

— Het is toch tamelijk eenvoudig, amice. Die palmboom, sterk en taai, maar ook zeer buigzaam, steekt schuin over het water uit. Iemand die er in klimt zal hem geleidelijk sterker doen

buigen, vooral wanneer, bijvoorbeeld, onze reus een handje helpt. En nu meen ik te hebben opgemerkt dat de kroon precies terecht zou komen boven het dek van die gele motorboot.

— Maar dat is circuswerk, riep Brand verschrikt uit. Zij zullen ons zien.

— Als dat zo is, dan zullen ze ons toch te laat zien. Kijk maar eens, de hele boom is in schaduw gehuld behalve het uiterste puntje. Wij beiden zullen er in klimmen, achter elkaar, en onze eigen zwaarte zal ons brengen waar wij moeten zijn. Het is een geluk, dat de helpers van Flannagan natuurlijk strenge orders hebben, in geen geval te schieten.

HOOFDSTUK VI

DE GEWEREN VERANDEREN VAN EIGENAAR

De waarheid gebiedt te zeggen, dat Brand deze hele onderneming als veel te gewaagd en tot mislukking gedoemd beschouwde. Raffles en hij waren geoefend en lenig, krachtig en moedig, maar zij zouden een vijand tegen zich hebben, machtiger dan mensen van vlees en bloed, namelijk de tijd. Zij zouden gezien zijn, lang voor zij iets konden ondernemen, en die lui van Flannagan zouden zich als een lawine op hen storten, voor Henderson op zijn beurt iets kon verrichten.

Het was dan ook met zeer weinig overtuiging, dat hij op het voetspoor van Raffles, langs de donkere rotswand sloop, waar zij van de gele motorboot af onmogelijk gezien konden worden.

Na ongeveer tien minuten bereikten zij inderdaad, langs een omweg, de lage uitloper van de rots, vanwaar de palmboom als een schuin opgeheven vinger over het water heenstak.

Zij begonnen zwiiggend het pad naar boven te beklimmen, heel voorzichtig en zodra zij aan de voet van de palmboom waren gearriveerd, bemerkten Brand en Raffles tegelijkertijd, twee

dingen: ten eerste dat Raffles zich daar beneden in de plaats van de boom een weinig moest hebben vergist, daar deze bijna in zijn gehele lengte zichtbaar moest zijn van de motorboot af, en ten tweede dat zij er niet in zouden behoeven te klimmen, maar hun doel veel beter zouden kunnen bereiken door het pad nog wat hoger te volgen.

Inderdaad, het bleek dat de kruin van de palmboom als het ware langs het rotsgesteente streek, zodat men dus niets anders behoefde te doen, dan langs de rots naar boven te klauteren, zich vast te grijpen aan de top van de palmboom, waarna de boom zelf het overige wel zou doen.

Natuurlijk, het bleef gevaarlijk, het was mogelijk dat de boom hen juist naast de boot in het water zou deponeren, maar het moest er op gewaagd worden, daar de overval op een andere wijze niet wel mogelijk was, nu de maan alles zo helder verlichtte.

De beide mannen knikten elkaar glimlachend toe, brachten Henderson dadelijk fluisterend op de hoogte, en het volgende ogenblik zetten zij hun weg voort,

nogmaals een omweg kiezend, totdat een smal rotspad hen bracht op een plek, vanwaar zij de bladerenkruin slechts behoefden te grijpen. De meesten zouden zeker teruggeschrikt zijn bij het zien van de grote hoogte, maar duizeligheid was iets, wat Raffles noch Brand kende.

— Luister nu goed, James, zo richtte de eerste zich tot Henderson, terwijl hij zijn mond dicht bij diens oor bracht. Mijnheer Brand en ik zullen gezamenlijk gaan. Wij beiden zijn samen niet veel zwaarder dan jij alleen. De boom zal in zijn vorige stand terugkeren, en met de volgende neerzwaai, verwachten wij jou ook daar op de boot. En denk erom, geen al te grote hardhandigheden, tenzij ons leven ernstig gevaar zou lopen.

De reus knikte slechts. Raffles en Brand maakten zich gereed. De afstand tussen de boomkruin en het vaartuig daar beneden bedroeg, loodrecht gemeten, omstreeks tien of twaalf meter, en voor zover was na te gaan, zou de boomkruin inderdaad juist in het midden van het dek terecht komen.

De twee mannen overtuigden zich nog eens, dat de revolvers zich in hun zakken bevonden en toen begon Raffles zacht te tellen, tegelijk als het ware de maat slaande met de rechterhand:

— Eén... twee... drie!

Bij de eerste tel grepen beiden de kruin van de boom stevig vast, bij de tweede neigden zij zich voorover, en bij de derde zetten zij zich van de rots af. Met een ruisend geritsel van de kruin, maar voor het overige bijna onhoorbaar, boog zich de palmboom onder hun gewicht als een veer van staal, en nauwelijks een seconde later kon Raffles zich geluk wensen met zijn goede berekening: de kruin had hen beiden inderdaad op het achterdek gebracht.

De schok van het neerkomen was eigenlijk wat harder dan zij verwacht hadden, want de boom was nog jong en tamelijk dun, maar behalve een enkele schram en een onbeduidende bul had deze zonderlinge luchtreis geen kwade gevolgen.

Nauwelijks hadden hun voeten het dek aangeraakt of zij lieten de kruin los,

de boom zwiepte nu met een verend geluid terug, en nog geen vijf tellen daarna viel er een soort meteorsteen uit de hemel, met nogal veel lawaai en kwam met zoveel geweld op het dek terecht, op het uiterste nippertje van stuurboord, dat de gele motorboot aanstonds heftig begon te schommelen en bijna water had geschept.

De honderd en tien kilo's van James Henderson waren ter bestemder plaatse aangekomen.

Maar die vijf seconden waren niet voorbij gegaan zonder meer.

Want de man die daar tegen de rand van de campagne gezeten was, mocht dan uiterst verbaasd hebben opgekeken bij die plotselinge komst van twee menselijke gedaanten uit het hemelruim, hij was een man die zijn schrik gauw meester was, en dan ook dadelijk wist wat hem te doen stond.

Hij liet een waarschuwing horen, en tastte tegelijkertijd naar zijn revolverholster.

Toen herinnerde hij zich waarschijnlijk het strenge bevel om niet te schieten en zijn rechterhand zocht een bestemming. Maar dit kostte een seconde, en seconden waren duur aan boord van die motorboot.

Voor de man zijn mes had kunnen grijpen, of welk zwijgend wapen hij dan anders te hulp had willen roepen, was de geoefende vuist van Brand reeds lijnrecht van diens schouder vertrokken, sneller dan het licht, en raakte de waker juist op de goede plaats.

De man, aan de kaak getroffen, viel als een blok voorover, waarbij hij de plek waar hij neerkwam al heel onhandig koos, want een tweede man, die op de kreet te voorschijn was gekomen, en zo vlug hij kon het trapje kwam opløpen, struikelde over hem, en viel, vloekend en sakkèrend, dat het één aard had met een smak tegen het dek.

Hij kwam vrij spoedig overeind voor iemand in zijn positie, maar zijn val was hem toch noodlottig geworden en werd een ogenblikje later op een meer tragische wijze herhaald, want Raffles sloeg de man neer, zo afdoende, dat men het eerste uur geen last van hem

zou hebben.

Het was juist op dit gedenkwaardig oogenblik, dat Henderson het hele vaartuig bijna deed omslaan door zijn zwaarte.

In zekere zin was het een gelukkige omstandigheid, want die onverhoedse schommeling deed een derde personage, dat juist even tevoren ten tonele was verschenen, zijn evenwicht verliezen, en dat was wellicht heel goed voor het verdere verloop van de zaak, tenminste wanneer men het beschouwde van het standpunt van Raffles, daar deze man zich voorzien had van een monsterachtig grote revolver, toen de plotselinge beweging van het vaartuig hem naar een steunpunt deed grijpen, waardoor deze mitrailleur in zakformaat aan zijn hand ontgleed, op het dek terecht kwam, en langs een tijdelijke helling van 45 graden naar beneden sulde en in het water plompte.

Deze derde medespeler in de kleine tragicomedie was echter een ondeugende knaap, en liet zich blijkbaar niet zo gauw uit het veld slaan, want hij voelde nauwelijks weer een bruikbaar loopvlak onder zijn voeten, dat bijna waterpas lag, of hij trok een reusachtig groot slagersmes, de man hield blijkbaar van overdrijving op het gebied van bewapening, en stortte zich daarmee op Raffles, onder het uitstoten van een gebrul, dat alleen maar kan worden vergeleken met Indianengehuil.

Door dit sterk geluid gewaarschuwd wendde Raffles zich naar hem om, maar toch wel iets te laat, en het volgende oogenblik zou het slagersmes voor een groot deel in zijn borst zijn verdwenen, als Henderson, de aanstichter van al die verwarring, de man met het slagersmes niet om het middel had gegrepen, en hem opzij had gesmeten, zo nadrukkelijk en met zoveel kracht, dat de dunne reling zich begaf, en krakend doorgang verleende aan de aanvaller, die nogmaals een Indiaan imiteerde, en daarmee pas ophield, toen het water zijn mond en zijn maag binnenstroomde.

Toen hij weer bovenkwam, kon men ook hem als strijdbaar man uitschakelen. Hij voelde zich diep vernederd

en kroop met een verongelijkt gezicht weer aan boord, hetgeen een sterk staaltje was, want de man had bij zijn aanraking met de reling vrij ernstige kneuzingen opgelopen.

Intussen hadden de drie mannen hun revolvers getrokken, en wachtten guldig op de komst der overigen.

Slechts ten dele zou er aan hun verwachtingen voldaan worden.

Want wat er nu nog kwam, was een klein, bleek mannetje met een smal vossengezicht, een hoogblond, zeer iel snoretje en een grappig puntbaardje. Hij leek wel wat op een kleermakertje uit een nummer van Punch. Hij keek tamelijk onnozel van de een naar de ander, kwam toen het trapje opstropelen, wijdde toen een meewarige blik aan zijn makkers en zei met een pijnlijk lachje, terwijl hij Raffles vriendelijk toeknikte:

— Ja, wat zul je daaraan doen? Wij zijn de minsten. Wilt u mij boeien aan doen?

— Ha, ha, ha, bulderde Henderson. Die snoeshaan ziet ons zeker voor politie aan.

Voor alle zekerheid betastte Brand hem even en bracht een browning te voorschijn, een sierlijk wapentje van een klein kaliber, maar dat ondanks zijn fraaiheid en geringe afmetingen een zevental deugdelijke, met staal gepantserde kogels verschoot.

De heer met zijn vossengezicht was de laatste. Raffles liet een paar malen een waarschuwend uitnodiging horen, maar geen voet verscheen op de onderste trede van het kajuitstrapje en toen Brand heel even het krachtige licht van zijn zaklantaarn in de kajuit liet spelen, bleek het dat deze volkomen verlaten was.

— Dat is jammer, merkte Raffles op. De hoofdman en nog een ander zijn afwezig. Waar zijn zij, waarde heer?

De vraag was gericht tot de kleine man, die met een vertoon van de grootste hoffelijkheid en een buiging antwoordde:

— Mijnheer... kortom, onze aanvoerder, onze hooggeachte vriend en chef maakt met een vriend een kleine wan-

deling in de naaste omgeving.

— Wij kennen zijn naam, zei Raffles glimlachend. Zo... zo..., dus mijnheer Flannagan is de anderen reeds gevolgd. Hij wilde dus zeker zijn van zijn zaak. Nu, wij koesteren hetzelfde voornemen. Vlug, jongens, die mannen geboeid en gekneveld. Jij, Henderson, blijft bij hen, om hen te bewaken, mijnheer Brand en ik zullen eens een kijkje gaan nemen op het voetspoor van de anderen.

In een ommezien waren nu de vier overrompelde samenwerders stevig gebonden met dik touw, dat in overvloed aan boord van de gele motorboot aanwezig bleek te zijn, en in de kajuit neergelegd. Voor alle zekerheid werden zij ook gekneveld, daar het niet ondenkbaar was dat een hunner, zodra de terugkomst van hun aanvoerder aangekondigd werd, hem zouden pogen te waarschuwen door luid te gaan schreeuwen.

In het plan van Raffles mocht geen van de zes opvarenden gemist worden en zeer zeker niet de vriend en beschermer van de mooie Sybille.

Er was nauwelijks een kwartier verlopen sedert de vreemde komst van de drie mannen aan boord, en aanstonds maakten Raffles en Brand zich gereed, de rest van het programma te gaan afwikkelen, dat tot dusverre zo gunstig verlopen was.

Allereerst gingen zij hun geweren halen, daar die wapens wellicht gebruikt zouden moeten worden bij een onverwachte aanval, en begaven zich daarna op weg, om het spoor te zoeken van degenen die hen waren voorgegaan.

Waar Raffles naar zocht, dat was dan ook niet naar een weg, maar meer naar een of ander lichtschijnsel. Zij hadden dan ook nog geen half uur gelopen, telkens omzichtig rondziende en stilstaande om te luisteren, of Raffles bleef stokstijf staan, greep Brand bij de arm, en wees op een zwak schijnsel, dat zichtbaar werd tussen de hoogopgaande bomen van het woud, hetwelk zij reeds vroeger in de avond op enige afstand hadden zien liggen.

Brand knikte slechts, waarna beiden met de grootste behoedzaamheid verder

gingen, daar zij wel begrepen, dat de onderhandelaars, de kopende en de verkopende partij, schildwachten zouden hebben uitgezet, ten einde zich te vrijwaren tegen een wel zeer onwaarschijnlijke maar toch mogelijke overval.

Ten slotte waren Raffles en Brand zo dicht genaderd, dat zij, verborgen achter een rotsblok in de vorm van een reusachtige kogel van meer dan een meter middellijn, konden zien wat zich daarginds afspeelde waarbij zij er zeker van waren, dat ergens anders nogmaals twee paar ogen vol aandacht dat vreemde, en schilderachtige tafereel gadesloegen.

Het woud vormde hier een grote, open plek, bijna zuiver rond, welke rossig verlicht werd door het flakkerend schijnsel van een twaalftal hartstoortsen, gedragen door even zoveel Maleiers, gekleed in korte, linnen broek en hoofd-doek, met de fraai bewerkte kris achter de rug schuin in de gordel gestoken, en onbeweeglijk als standbeelden.

Zij vormden een kring, en in het midden van die kring sprak Gonzalez, omringd door zijn drie trawanten en met behulp van een tolk, met een kleine man, stellig van een zeer hoge rang, hetgeen niet alleen viel op te maken uit zijn trotse houding, en zijn edel besneden gelaat, maar ook uit het feit, dat hij, ondanks het vreemdsoortige en gevaarlijke van deze nachtelijke bijeenkomst, het niet had willen of kunnen stellen buiten de diensten van enige bedienden, van wie er een de gouden pajong boven zijn hoofd hield, al zou de zon, waartegen dit scherm moest behoeden, pas over een paar uren opkomen, en de ander gereed stond met tallapi en sirih-doods. De lont van het vuurtuig smeulde, en leek een glimworm een ijel rookwolkje omhoog zendend in de stille lucht.

Het Maleise hoofd zat op een lage stoel van zuiver ivoor, expresselijk met dit doel meegevoerd. Het was duidelijk, dat zijn ongebreidelde trots hem had genoopt, aan die vreemdeling, te tonen hoe hoog zijn rang was.

Zelfs had hij een tweetal danseressen meegebracht, prachtig gekleed, in een

van goud schitterend gewaad, die onbeweeglijk op enige afstand stonden.

Aan een en ander zag Raffles onmiddellijk dat hij hier te doen had met een invloedrijk, zeer welgesteld Indoneesisch vorst.

Welke taal Gonzalez bij deze gelegenheid sprak, was niet te horen op die afstand. Misschien was het Engels. In ieder geval vertaalde de tolk blijkbaar vlot en zonder moeite wat hij zei. Het moest dus een man van beschaving zijn, en bij deze gelegenheid althans bleek het maar al te duidelijk, dat de communistische gedachte in Indonesië ook elders zich een weg had weten te banen dan uitsluitend in de onderste lagen der bevolking.

De vorst sprak weinig, maar wat hij zei scheen van zeer grote betekenis te zijn. Hij vermeed het daarbij, de Mexicaan aan te zien. Trots en onbeweeglijk zat hij op de kleine ivoren troon, terwijl de gouden pajong boven zijn hoofd zacht op en neer bewoog.

Raffles zocht enige tijd vruchteloos naar Mademoiselle Sybille, totdat hij haar eindelijk ontdekte op vrij verre afstand buiten de kring. Zij keek onmiskenbaar met haat en nijd naar de vorst, en Raffles glimlachte, toen hij al gauw de verklaring had gevonden van die afzondering en van die boosheid: de vorst had zeker bevolen, dat die blanke vrouw zich buiten het gesprek moest houden en zelfs buiten zijn gezicht.

Een paar bedienden gingen rond met grote schalen, die er in de verte uitzagen als goud en dat waarschijnlijk ook waren, en waarop verversingen lagen, vruchten en kleine gebakjes.

Alles ging afgemeten, bijna plechtig in zijn werk alsof het een of andere godsdienstige ceremonie betrof.

Maar nu gaf de vorst een wenk, en een der bedienden trad naderbij met een prachtig bewerkt, sandelhout kistje in de handen. Hij bracht de hormat, eerbiedig bukkend tot op de grond, in geknielde houding, tot zijn voorhoofd bijna de bodem raakte en hief zo het kistje op, hetwelk zijn meester hem uit de handen nam.

Een andere bediende bracht de vorst een kleine sleutel, waarmee deze het kistje opende.

Het bleek niets anders te bevatten dan bankbiljetten, samen gebundeld in kleine pakjes, waarschijnlijk elk evenveel biljetten bevattende, met behulp van dun zilverdraad bijeengebonden.

Zelfs van de tamelijk grote afstand waarop zij zich bevonden, konden Raffles en Brand het hebzuchtig schitteren zien van Gonzalez' ogen, toen deze zich vooroverboog, om een blik te werpen in het kistje.

De inlandse vorst, het zou pas naderhand blijken, dat hij Arinam Pâh Longgit heette, telde een aantal van die pakjes zeer bedaard met Oosterse gelijkmoedigheid af, waarna het kistje weer werd gesloten, en teruggegeven aan de djongos. De Mexicaan wilde reeds, diep buigend, en met uitgestoken hand op de vorst toetreden, toen deze zijn zwarte ogen vragend naar hem ophief en spotlachend iets zei, dat Raffles en Brand niet konden verstaan. Het was echter begrijpelijk, dat Arinam er niet aan dacht het geld af te staan, voor de geweren veilig aan land waren.

Dat was te zien uit de beweging van Gonzalez, die snel weer terug trad, zich op de lippen beet en diep boog. Het volgende ogenblik spraken allen daarginds druk door elkander, de tolk scheen de grootste moeite te hebben om het gesprek bij te houden, en de beide luisteraars begrepen, dat toebereidseien werden gemaakt om de geweren nog diezelfde nacht, het zou nog minstens vier uren donker blijven, aan land te brengen.

Van die drukte en dat gekakel maskte Brand gebruik, om heel zacht te zeggen:

— Ik vind dat inlandse hoofd al een bijzonder onvoorzichtig man. Wat waarborgt hem, dat die Mexicaan, zodra de koop af gesloten is, niet onmiddellijk het bestuur te Djakarta gaat waarschuwen, in de hoop, dat men hem voor dat aanbrengen nogmaals een goede som zal betalen?

— Als ik mag afgaan op de geslepen uitdrukking op dat bruine gelaat, Charles, dan is die inlandse vorst niet zo

dom, om de Mexicaan dadelijk te laten vertrekken.

— Maar hoe kan hij hem vasthouden? Hoe kan hij het hem beletten om zijns weegs te gaan?

— Wel, de bendevoerden hier in de buurt zijn natuurlijk op zijn hand. De vorst kan op hun hulp rekenen. Die Mexicanen zijn maar ten getale van vier en dan nog enige leden van een scheepsbemanning, die misschien van die transactie het ware niet begrijpen. Het is dunkt mij, gemakkelijk, die Mexicanen te beletten te vertrekken, totdat de geweren hun bestemming hebben bereikt, verdeeld zijn, en dan is het natuurlijk te laat.

Op het horen van deze woorden kon Brand een beweging van schrik niet onderdrukken en in zijn stem lag een zweem van onrust toen hij fluisterde:

— Maar als dat zo is, Edward, dan zullen wij niet alleen met de Mexicanen, maar ook met hun bewakers te doen krijgen.

Raffles dacht een ogenblik na, en zei toen schouderophalend:

— Dat zullen wij moeten afwachten. Ik geloof niet dat het véél verschil zal uitmaken.

— Maar hun schip zal door een honderdtal prauwen omsingeld worden.

Raffles schudde het hoofd en antwoordde:

— Dat is natuurlijk niet de methode om zulk een groot vaartuig met stoomvermogen te beletten om te vertrekken, Charles. Die inlanders beschikken over niet veel vuurwapens, en Gonzalez behoeft niets anders te doen dan het anker te lichten, en dwars door die prauwen weg te varen, neen, als de vorst hem werkelijk in het oog wil houden tot de geweren veilig verdeeld zijn, dan heeft hij daartoe slechts twee middelen die deugdelijk zijn, tot zijn beschikking. Het eerste bestaat hierin, dat hij een stuk of zestig met krissen en revolvers bewapende inlanders aan boord van de « King Charles » doet overgaan, het tweede, nog veel beter middel is, te wachten met de betaling van de koopsom totdat de geweren niet meer te achterhalen zijn, en goed weggestopt zijn

in de dessahs der toekomstige opstandelingen.

— Maar dat brengt ons in een zeer moeilijk parket, fluisterde Brand opgewonden. Daarop kunnen wij het onmogelijk laten aankomen. Wij mogen niet toelaten, dat die geweren verdeeld worden.

— Dat spreekt vanzelf, amice. Zover zal het ook niet komen. Zodra wij de buit binnen hebben, zullen wij Djakarta inlichten. Bedenk dat er vele dagen mee gemoeid zijn om die geweren verder te brengen. En wat het achterhouden van de koopsom betreft, ik denk dat onze vriend Gonzalez daar geen genoeg mee zal nemen. Die is ook niet gek, en zal zijn voorwaarden wel stellen.

Terwijl dit gesprek plaats had, was het daarginds weer rustig geworden, men scheen het eens te zijn, en een aantal Maleiers slechts met een kris gewapend, en ongeveer veertig in getal, waren in de duisternis van het woud verdwenen. Het gelaat van Gonzalez stond vrij tevreden. Het was duidelijk dat de regeling zijn goedkeuring wegdroeg. Misschien had hij er in toegestemd, een week op dezelfde plek te blijven, waartegenover de vorst zich wel zou hebben moeten verbinden, de koopsom onmiddellijk na het aan land brengen van de kisten te storten.

Brand en Raffles zagen hoe Sybille Thorndike zich weer bij hem had gevoegd, en met hem sprak. Toen volgde het tweetal, na diep voor de vorst te hebben gebogen, geleid door een gids, de Maleiers die in de duisternis van het woud verdwenen waren, grillig belicht door het schijnsel van slechts een enkele fakkel.

— Kom mee, Charles, ik geloof dat het tijd wordt om op te treden, zei Raffles kortaf. Er is natuurlijk geen sprake van dat wij, al hadden wij geweren, in dat kamp met zijn twee of driehonderd man, zouden kunnen binnenvallen, om dat verleidelijke kistje te roven. Ik heb er nog geen duidelijke voorstelling van, hoe alles in zijn werk zal gaan, en daarom kan ik ook nog niets doen. Maar wij moeten in ieder geval terug, en ons voorbereiden op een

snelle actie. Kom.

Beiden aanvaardden de terugtocht naar de ligplaats van de gele motorboot. De maan bescheen fel het pad, en nadat zij twintig minuten hadden gelopen en nog slechts een minuut of tien van de oever verwijderd waren, meenden zij in de verte twee gedaanten te onderscheiden, die zich even vlug voortspoedden als zijzelf.

Het kon niet anders, dat moesten Flannagan en zijn metgezel zijn.

Zo snel zij konden, haastten Raffles en Brand zich voort, maar de beide anderen waren hun toch nog wel een honderdtal meters voor, toen zij de gele motorboot in het oog kregen. Flannagan jodelde hali, halo, en bijna onmiddellijk daarop klonk het plassen van rieden in het water. Van hun standpunt uit konden de twee vrienden duidelijk zien, hoe het kleine vaartuigje over het water gleed, voortbewogen door een onherkenbare gedaante, die echter niemand anders dan Henderson kon zijn. Even daarna schuurde de boot reeds over het zand, Henderson richtte zich op en wilde aan land stappen. Maar hij had niet gerekend op de wrakke toestand van het sloepje. De bodem kraakte onder zijn zwaar gewicht, en toen hij, bijna zijn evenwicht verliezend, aan land stapte, ontsnapte hem een kernachtige, echt Londense krachtterm, die Flannagan en zijn vriend al heel zonderling in de oren moest klinken.

Onmiddellijk flitste de loop van een blinkende revolver in het maanlicht, en het zou misschien Henderson, die zijn evenwicht nog niet hervonden had, slecht vergaan zijn, als Raffles zich niet snel gebukt had, en een rots had opgenomen, bijna een kilo zwaar, die hij van een afstand van wel bijna veertig meters met wonderbaarlijke kracht en behendigheid, zo juist gemikt, naar de man met de revolver wierp, dat het

brok hem in het maagkuiltje trof, zodat deze 'n zeer onbevallige beweging maakte, met beide handen op het getroffen lichaamsdeel gedrukt en niet in staat om van zijn wapen gebruik te maken. Toen hij weer zoveel besef had om de revolver op te lichten, had Henderson zich hersteld, en daarmee was het lot van de ongelukkige Flannagan bezegeld. De reus, kwaad door zijn onverwachte tegenslag en het dwaze figuur dat hij daar bijna geslagen had, trof met de gebalde vuist het hoofd van de ander, zodat deze zonder een kreet te slaken, neerplofte, alsof hem eensklaps beide benen onder het lichaam waren weggetrokken.

Zijn metgezel had een mes uit zijn gordel getrokken en stak met dit wapen naar Henderson, die in de nek getroffen zou zijn, als hij niet juist op dat ogenblik was uitgevallen. Thans schampete het vlijmscherpe lemme hem slechts licht de schouder, en een wilde uitwaai van zijn geweldige vuist deed ook de tweede man neertuimelen, terwijl het lange mes in een boog door de lucht vloog, om neer te komen aan de voeten van Raffles die was komen toesnellen met Brand op zijn hielen.

— Dat had ik daar bijna helemaal bedorven, mylord, zei Henderson berouwvol. Dat sloepje is niet voor mij geschikt.

— Het is gelukkig dat het althans nog bruikbaar is, zei Raffles, langs zijn neus. En nu gauw die twee gebonden en teruggeroeid. Charles, dat kun jij doen, want jij bent het lichtst. Henderson en ik zullen aan boord waden, want nu hebben wij, gelukkig, geen gevaar voor ontdekking te duchten.

Tien minuten later waren allen aan boord, voorzichtig werd het anker opgedraaid, de motor sloeg aan, en de gele motorboot gleed over 't stille, gladde water van de zeearm.

HOOFDSTUK VII

WIE HET LAATST LACHT

Zeer behoedzaam, zeer langzaam dreef de boot voort. Maar reeds een half uur later was Raffles wel genoodzaakt, de motor stop te zetten, wilde hij geen gevaar lopen, te worden gehoord. Want op geen kwartmijl afstand, even voorbij een bocht in de zeearm, vertoonde zich een wonderlijk, romantisch schouwspel aan de blikken der drie mannen. Daar lag de «King Charles», het dek krioelde van donkere, levendige gedaanten, belicht door het schijnsel van vijf, zes toortsen en de scheepslantaarns, en in een kring om het vaartuig heen lagen een paar dozijn grote prauwen. De plek lag hier geheel open voor het maanlicht dat onbelemmerd over het water scheen, en aah alles een fantastisch aanschijn gaf.

Een vrij groot, platboomd vaartuig, misschien waren het ook wel twee of drie naast elkaar gekoppelde prauwen, lag largszij van het stoomschip, en met behulp van een takel en een geïmproviseerde hijsbalk werden een voor een de zware geweerkisten op die lichter afgelaten. Door zijn nachtkijker turend kon Raffles duidelijk zien hoe een tiental kisten plaats konden vinden op die lichter, die vervolgens van het schip afstak, een afstand aflegde van een honderdtal meters ten hoogste, en vervolgens meerde bij een lage oever, waar alweer mannen gereed stonden, die de kisten met dikke hennep touwen aan land sjordden, om ze weer over te laden op sterke wagens, ieder door twee karbouwen getrokken. Dit alles scheen reeds bij voorbaat in de puntjes geregeld te zijn, en het bleek maar al te duidelijk hoe goed dit hele verzet georganiseerd was. Raffles zag niets anders dan Maleiers en aan boord van het schip nu en dan als zij in het schijnsel kwamen van een der toortsen, Gonsalez en zijn vrienden. Van Thorndike was op dat

tijdstip echter niets te bespeuren. Deze gewiekste dame wachtte zeker rustig af tot alles voorbij zou zijn en het geld zich aan boord zou bevinden. Het was Raffles echter nog steeds niet duidelijk hoe zij zich wel voorstelde, hoe de overval van haar medeplichtige plaats moest vinden. De overmacht was immers zeer gering, niet meer dan zes koppen en op een mijl afstand zou men, als het eenmaal weer stil was geworden, de motor van de boot kunnen horen. De Mexicanen waren goed gewapend, en zij zouden zich weten te verdedigen.

Juist diezelfde overweging hield Raffles nu op dezelfde plaats vast, want al maakte het zware werk daarginds vrij wat lawaai, men zou toch de motor wel horen bij het naderen, en, zo dit niet het geval was, dan toch duidelijk de gele motorboot onderscheiden.

Raffles was daarom zo verstandig geweest, zijn vaartuig naar de oever te laten drijven met afgezette motor, tot het tenslotte stillag op een duistere plek vanwaar men de werkzaamheden daarginds goed kon gadeslaan zonder zelf te worden gezien.

Een paar uren verstreken. Alles bleef volkomen ordelijk in zijn werk gaan met de regelmaat van een klok. Het bleek dat twee lichters telkens heen en weer voeren, zodat in tien tochten alle kisten waren overgebracht. Over een uur zou het dag zijn, toen een laatste object, dat blijkbaar heel zwaar was, aan dek werd gesjord en op een van de lichters overgeladen.

— Wat is dat voor een ding? vroeg Brand nieuwsgierig aan Raffles, die door zijn kijker tuurde.

Er vertoonde zich een glimlach om de lippen van Raffles, toen hij na enige ogenblikken antwoordde:

— Ja, dat viel niet zo gemakkelijk te raden, amice. Die vorst is drommels

handig, en niet voor één gat gevangen. Wat denk je dat ze daar uit het schip hebben gesloopt? Niets meer of minder dan een belangrijk deel van de stoommachine. Ik houd het voor een blok van twee cylindrs. Radicaal is het zeker, maar tevens afdoende. Het schip is nu onbruikbaar en kan onmogelijk vertrekken. Er zal wel een kleine bewaking aan boord worden achtergelaten, en er bestaat niet het minste gevaar, dat de Mexicaan op een ongelegen oogenblik vertrekt, en de zaak aan de grote klok hangt.

— Maar hoe komen wij nu aan boord?

— Dat is mij zelf nog niet recht duidelijk, amice. Wij kunnen niets anders doen dan afwachten. Komt er een sein, door madame Sybille gegeven, dan is dat natuurlijk een bewijs, dat we veilig kunnen naderen. Komt het niet, dan zullen wij op een andere wijze te werk moeten gaan. Dan moet het sloepje maar weer eens dienst doen.

Een tijdlang bleef het stil. Een voor een trokken de prauwen zich terug, de toortsen werden gedooft, en alles verzonk in duisternis, want de maan stond nu zeer laag aan de hemel, en haar stralen vielen zo schuin over de aarde, dat zij slechts op enkele punten konden doordringen. De « King Charles » vertoonde zich nu als 'n donkere, schimachtige gedaante. Alles was volkomen stil aan boord.

In het noorden kwamen grote wolken opzetten, die nu en dan voorbij de maan dreven. Dan werd het eensklaps zo donker, dat men ternauwernood een hand voor ogen kon zien. En toch zou het binnen een uur klaarlichte dag zijn.

Van tijd tot tijd was Henderson zich gaan overtuigen of de gevangenen nog wel goed gebonden waren, en of de propen zich nog in hun monden bevonden. Want op dit oogenblik zou een onverhoedse alarmkreet al zeer noodlottige gevolgen kunnen hebben.

In spanning wachtten de drie mannen, maar geen enkel sein kwam van de « King Charles ».

Zij tuurden ingespannen in de duisternis, telkens een of ander lichtschijnsel verwachtend, een sein met een der

scheepslantaarns of zo iets, maar niets deed zich zien, niets.

Die stilte werd eindelijk beklemmend, wat zou de vrouw aan boord beletten, haar medeplichtige te waarschuwen?

Werd zij hierin belemmerd door de aanwezigheid van die acht of tien Maleiers, die bijwijze van wachtpost en in overmaat van voorzichtigheid aan boord van het stoomschip waren achtergelaten?

Was Gonsalez de koopsom misschien nog niet uitbetaald, zodat het geen doel had, Flannagan en de zijnen aan boord te roepen?

Dit laatste kwam Raffles al zeer onwaarschijnlijk voor. De Mexicaan zou wel hebben toegestemd in het nemen van zoveel voorzichtigheidsmaatregelen, maar er dan ook zeker op hebben aangedrongen, dat hem onmiddellijk de koopsom werd ter hand gesteld.

De spanning werd tenslotte ondraaglijk, en Raffles besloot handelend op te treden, het mocht dan kosten wat het wilde. Zijn boot was snel, en hij zou zich in ieder geval tijdig uit de voeten kunnen maken. Het anker werd zo zacht mogelijk weer opgetrokken, en onmiddellijk zorgde de stroom in de zeearm er voor, dat de boot, zonder dat de motor behoefde te werken, naar het onbeweeglijk verankerde stoomschip werd heengedreven.

Als de maan nog vol had geschenen, zou deze manoeuvre naar alle waarschijnlijkheid mislukt zijn. De waakzame Maleiers zouden het gele schip hebben gezien, alarm hebben gemaakt, en denkelijk zouden dan van alle kanten de prauwen weer zijn komen opzetten. Al had Raffles dan ook zijn leven kunnen bergen, van de koopsom zou hij dan wel voorgoed nuchter gebleven zijn. Toen Raffles op een paar kabellengten afstand het schip was genaderd, durfde hij toch niet verder gaan. Opnieuw bracht Henderson met zijn krachtige arm het anker over boord en liet het behoedzaam neer aan de kabel van staal draad. De motorboot zwaaide even om haar spil, trok de ankerkabel strak, en lag stil.

Volstrekt niets liet zich horen aan boord van de « King Charles ». Zou men

daarginds dan werkelijk slapen? Het was toch bijna ondenkbaar. Sibylle moest toch wakker zijn, en waakzaam.

Er brandde aan boord van het grote stoomschip slechts een enkele lantaarn, die een onzeker schijnsel verspreidde over het lage dek, dat, zelfs nu de gehele lading, op wat ballast na, verdwenen was, nauwelijks twee meters boven de waterspiegel uitstak.

Maar niets bewoog zich in dat schijnsel. Ja toch, nu Raffles scherp toekeek, meende hij een donkere gedaante over het dek te zien gaan, in gebukte houding.

Wat geschiedde er toch aan boord van de « King Charles »? Waarom sliepen ze daar niet reeds lang. Wantrouwen de bewakers elkaar?

Raffles wilde zekerheid. Er was iets gaande, dat hem geenszins beviel. Die stilte zou alleen maar natuurlijk zijn als iedereen daar aan boord sliep, maar hij had duidelijk een gedaante in sluipe houding over het dek zien gaan, turende door zijn nachtkijker.

Brand, die in gehurkte houding naast hem zat op het lage dek, vroeg fluisterend:

— Zou zij in de onmogelijkheid verkeren, om het teken te geven?

— Dat moet wel, Charles. Misschien durft zij niet, wegens de aanwezigheid van die Maleiers. Wie weet wordt zij ook wel opgesloten gehouden in haar hut. Er is iets geheimzinnigs daar aan boord, dat ik niet kan verklaren. Ik stel je voor, zo spoedig mogelijk die spanning op te lossen, door...

— Welnu?

— Door naar het schip te varen.

— Maar men zal dadelijk onze motor horen, zei Brand verschrikt.

— Wij zullen de motor niet gebruiken, maar de sloep.

— Dan moeten wij de riemen omwikkelen met doeken, Edward, zodat men daarginds het plassen daarvan niet hoort.

— Ook dat zal niet nodig zijn, Charles. Luister naar mijn plan. Jij en ik zullen in de vlet plaatsnemen, maar Henderson zal zwemmend het bootje voortduwen. Wij zullen namelijk onze vuur-

wapens moeten gebruiken en kunnen ons dus niet te water begeven en misschien hebben wij na afloop de vlet wel weer nodig.

— Zullen zij ons niet zien naderen?

— Inderdaad, als er ten minste gewaakt wordt. Maar het lijkt alsof die Maleiers aan heel andere dingen denken dan aan waken. Zoëven nog zag ik een gedaante gebukt over het dek sluipen, thans zie ik niets meer. Heb je verstaan wat ik zei, James?

— Ik ben al klaar, mylord, antwoordde de reus eenvoudig.

Inderdaad, daar stond hij reeds, alleen gekleed in zijn lange, wijde, linnen broek, het bovenlijf ontbloot, waarop de spieren lagen als sterke kabels, en in zijn lederen gordel slechts een stevig mes in een schede. Als wapen had hij verder niets dan zijn vuisten, maar het waren geweldige mokers, en hun geweldige kracht zou opwegen tegen twee of drie goedbewapende mannen.

Raffles en Brand overtuigden zich, dat hun revolvers geladen waren, dat zij geen witte kledingstukken droegen die hun zouden kunnen verraden, en toen werd vlug en zonder gerucht het vletje overboord gezet, Raffles en Brand lieten zich er in neer, de reus liet zich in het water zakken, en begon te zwemmen, het vletje voor zich uit duwend, met behoedzame, lange slagen, zonder dat men er iets van hoorde.

Trouwens, de stroom zorgde reeds voor veel en aanstonds zou Henderson zelfs het kleine vaartuigje moeten tegenhouden, om te beletten dat het al te hard tegen de romp van het stoomschip zou aanbotsen.

Zij konden de afstand ongeveer halverwege hebben afgelegd, en zochten reeds naar een goede plek om naar boven te klauteren, toen er eensklaps door de stille nacht een kreet weerklonk, zo jammerend, zo snijdend en hartverscheurend, dat Brand zich onwillekeurig in het sloepje oprichtte, bleek, en met ogen die bijna uit zijn hoofd pulden.

Het was een vrouw, die daar die snerpande gil geslaakt had. En het kon natuurlijk niemand anders zijn dan Sybille Thorndike.

— Mijn God, wat gebeurt er? kwam het met moeite over de lippen van de jongeman.

— Wij zullen het aanstonds weten, antwoordde Raffles, tussen de tanden. James, riep je.

Flugger sneed het vletje door het water, recht op het donkere schip af, waar het plotseling levendig scheen te zijn geworden. Men hoorde naakte voeten vlug over de planken van het dek snellen, dan een rauwe kreet, het bonzen van een lichaam, dat van een trap wordt gegooid, nog weer een kreet, dadelijk gevolgd door het plonzen van een lichaam in het water.

— Flugger. Flugger, beval Raffles, die zelf bleek was geworden, en zich gereed scheen te maken om zich in het water te storten.

Maar reeds had het vletje de romp bereikt, Henderson maakte het snel vast met een touw aan een afhangende ketting en vlug als acrobaten klonnen Brand en Raffles op het lage dek, zonder af te wachten of Henderson hen zou volgen.

Bijna ware hun dit noodlottig geworden, want zij hadden nauwelijks hun benen over de lage reling geslagen, of drie met krissen gewapende Maleiers kwamen als schimmen over het dek aansnellen, om zich op de enteraars te werpen. De voorste stak heftig naar Raffles, die de eerste was geweest om voet aan dek te zetten.

Maar de naakte voet van die man gleed uit in iets onzegbaars, iets donkers, in bloed.

Hij viel, hij slaakte een kermende kreet, hij was in zijn eigen kris gevallen, die hem het hart doorboorde.

Hij was neergevallen vlak naast een donkere gedaante, die daar roerloos lag uitgestrekt, gekleed in een korte, wijde broek en kaplaarzen, en met wijdgeopende dode ogen starend naar de nachthemel.

Het was een van de Mexicanen, die waarschijnlijk verraderlijk was overvallen door een van de Maleiers.

De twee andere kerels, slechts in een heupdoek gekleed, waren zo fel in hun begeerte, die onverwachte indringers te

doden, dat zij elkaar in hun woeste drift in de weg liepen en zelfs verwondden met hun vlijmscherpe krissen.

Brand had zijn revolver gegrepen, drukte hem een der kerels tussen de ribben en haalde de trekker over. Dof klonk de losbranding, en de man stortte zonder een kreet op het dek neer. Voor nummer drie zorgde Henderson, die juist op dat ogenblik te voorschijn kwam de zich kronkelende Maleier om het middel vatte en hem met evenveel gemak overboord wierp, alsof hij een jong hondje was. De Maleier kon echter zwemmen als een vis, en een ogenblik later kroop hij terug aan boord, maar zijn vreselijk wapen was hij tenminste kwijt.

Dit alles speelde zich in slechts weinige seconden af, en toen veranderde het toneel plotseling. Een Maleier kwam aansnellen, geheel alleen, met iets onder de arm gekneld, dat er uitzag als een dikke portefeuille. Raffles herkende het ding dadelijk. Het was de portefeuille van Gonsalez. Hij begreep nu ook wat het doel was van deze verraderlijke overval. De man wilde overboord springen, denkkelijk om zwemmend de kust te bereiken, maar op het laatste ogenblik zette Raffles hem letterlijk de voet dwars, de Maleier struikelde, liet zijn buit los in een poging om zijn evenwicht te bewaren, was in een wip weer overeind, en tastte naar zijn bebloede kris, die in zijn gordel stak. Een dreunende vuistslag zond hem als een bal over het dek, en met een doffe knal van zijn hoofd tegen de reling, bleef hij roerloos liggen.

Maar nog was de strijd niet beslist. Uit de kajuit klonk nog steeds het kermend gejammer van de vrouw. De drie mannen snelden over het dek, werden halverwege opgewacht door twee met klewangs gewapende Maleiers, maar een goed gericht schot en de vuist van Henderson stelden hen buiten gevecht. De trap naar de kajuit was vrij. Zij stormden naar beneden, drongen de kajuit binnen, waarbij Raffles een grote kerel achteruit rukte, die Sybille Thorndike had aangegrepen, en haar met geweld met zich mee trachtte te sleuren.

De vrouw was half bezwijmd, niet in

staat om zich te verdedigen, bleker dan 'n dode, toen Raffles tussenbeide kwam.

Met een gebrul als van een tijger wendde de Maleier zich om en een ogenblik stond hij verstomd bij het zien van die onbekende blanke. Bliksemsnel ging zijn hand naar de greep van zijn kris. Te laat echter, een seconde later lag hij in een hoek van de kajuit, en kon daar nadenken, als hij er de kracht toe had, over de mislukking van zijn plannen.

Brand had zich intussen bezegedagen over een andere Mexicaan, die ruggeelings lag uitgestrekt op de rustbank. De man was niet meer te helpen, uit een gapende wonde aan de keel, gutste het bloed in dikke stromen. Een seconde later had de man de laatste adem uitgeblazen.

Van de bemanning moesten er zeker een aantal tijdig overboord zijn gesprongen, want men vond slechts de machinist, die zich, dodelijk verschrikt, had verscholen in het ruim en bijna de hand van Raffles gekust had, toen deze hem kwam redden. Gonzalez zelf had een Maleier het levenslicht uitgeblazen door een rake slag met het eerste het beste wapen wat hem onder de hand was gekomen, een ijzeren staaf, en ook hij was slechts licht gewond. De laatste Mexicaan had zich waarschijnlijk door overboord te springen, kunnen redden, maar dat is nooit met zekerheid ontdekt. Evenmin werd het ooit duidelijk, of de Maleiers aan boord van de « King Charles » op eigen gezag handelden, toen zij de aanval op het geld deden,

dan wel in opdracht van Arinam Pâh Longgit. Het eerste is echter het meest waarschijnlijk.

Intussen hadden de schoten op de oevers weerklank gevonden. Er kwam beweging onder de donkere palmen, en de tijd drong.

Raffles verzamelde dadelijk de overlevenden van de overval om zich heen, Sybille Thorndike werd in het vletje getild, de lichtgewonde Gonzalez roeide haar over, en de anderen moesten het zwemmende doen.

Het was hoog tijd, want juist toen de motor van het gele vaarttuig begon te roffelen, naderden snel een acht, of tiental grote prauwen.

Maar ook de snelste prauw moet het nog altijd afleggen tegen een motorboot en ongedeed wist Raffles de open zee te bereiken. Bij het krieken van de dag was Djakarta reeds draadloos op de hoogte gebracht, en al deed Arinam het onmogelijke, de plek verborgen te houden waar de geweren waren, zij werden nog dezelfde dag ontdekt. De zaak is echter zorgvuldig geheim gehouden.

Wat Sybille Thorndike, Flannagan en alle anderen betreft, zij vonden elkaar in de avond van die merkwaardige dag in een zeer neerslachtige stemming en met onwelwillende gevoelens jegens elkaar beziel, terug op een paar mijlen ten noorden van Singapore, waar Raffles hen aan land had gezet.

Maar de dikke portefeuille had de Grote Onbekende gehouden.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE LUIPAARD

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPOSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266